151. ÅRGANG ▪ NUMMER 12 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ DECEMBER 2002

LIAHONA

151. ÅRGANG ▪ NUMMER 12 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ DECEMBER 2002

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Udsnit af *Ved det stille vand,* af Siman Dewey, gengivet med tilladelse fra Altus Fine Art, American Fork i Utah.
Bagsiden: Se Guds Lam, af Walter Rane.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Min søn, min Frelser, af Siman Dewey, gengivet med tilladelse fra Altus Fine Art, American Fork i Utah.

SE SIDE 6

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

December 2002 151. årgang. Nummer 12
LIAHONA 22992 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jenifer L. Greenwood
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli L. Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

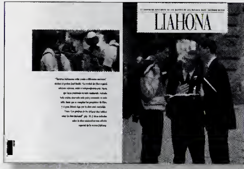
Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Uttandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
December 2002 Vol. 151 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

JEG NØD MISSIONÆRARTIKLERNE

Jeg modtog min missionærkaldelse til Venturamissionen i Californien den 26. september 2001. Da oktobernummeret af *Liahona* (spansk) dumpede ind i mit hjem i Puerto Rico, handlede det meste om at udføre en mission. Det er et af mine yndlingsnumre, for det gav mig mange gode ideer til, hvordan man bliver en god missionær.

Ældste José A. Román Serrano,
Venturamissionen i Californien

DEL *LIAHONA* MED DINE VENNER

Jeg nyder at læse *Liahona* (engelsk) hver måned. Jeg tager det med mig overalt. Mine venner låner det for at se, hvad der står i det, og de sætter stor pris på det. Det er noget, som gør mig glad – at dele *Liahona* med mine venner og slægtninge, som endnu ikke er medlemmer af Kirken. Jeg vil opfordre medlemmer til at lade andre låne de numre af *Liahona*, som de allerede selv har læst.

Flora T. Gadaingan,
Calasiao 2. Ward,
Dagupan Stav i Filippinerne

OPMUNTRET AF DE SIDSTE DAGES HELLIGES EKSEMPEL

Som ældsternes kvorumspræsident i mit ward nyder jeg at læse *Liahona* (spansk), fordi budskaberne fra vores profet er en hjælp til at undervise mit kvorum. Den levende profets ord hjælper mig også til at forbedre mig, og når jeg læser om det eksempel, som andre sidste dages hellige over hele verden sætter, opmuntres jeg til at holde ud.

Jahuner Francisco Orozco Campos,
Altagracia Ward,
Managua Stav i Nicaragua

Redaktørens bemærkning: *Vi opfordrer jer til at fortælle os om jeres kommentarer og forslag med hensyn til* Liahona. *Send breve, artikler og forslag til* Liahona, *Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send det via e-mail til* **cur-liahona-imag@ldschurch.org.**

Skønt vi med glæde tager imod jeres feedback og forslag, modtager vi dog mange breve og e-mails, som intet har at gøre med vores ansvar for Liahona. *For eksempel bliver vi ofte bedt om at hjælpe med at finde frem til medlemmer, som bor i andre lande, eller at skaffe særlige undervisningsmaterialer. Selv om vi gerne ville være behjælpelige med den slags, så hindrer det os i at udføre det, som først og fremmest er vores ansvar. Vi anmoder derfor om, at I begrænser jeres kommunikation til emner, der har med* Liahona *at gøre. Jeres lokale ledere er bedre i stand til at vejlede jer med hensyn til ressourcer og andre anliggender.*

ET VIDNESBYRD OM GUDS SØN

Præsident Gordon B. Hinckley

For lidt over 2000 år siden blev menneskehedens Forløser født i Betlehem i Judæa (se L&P 20:1). Mens han endnu var spæd, blev han bragt ind til templet i Jerusalem. Der hørte Maria og Josef de vidunderlige profetier, som Simeon og Anna udtalte over det lille spædbarn, som en dag skulle blive verdens Frelser.

Han tilbragte sin barndom i Nazaret i Galilæa, og da han blev 12 år gammel, blev han atter taget med til templet i Jerusalem. Maria og Josef fandt ham i samtale med lærde mænd, som lyttede til ham og stillede ham spørgsmål (se Joseph Smiths Oversættelse, Luk 2:46).

DEN STORE JAHVE

Senere, da Mesteren stod på templets tinde, fristede Satan ham, inden han begyndte sin mission. Endnu senere jog Herren vekselererne ud af templet, idet han sagde: »›Mit hus skal kaldes et bede hus.‹ Men I gør det til en røverkule« (Matt 21:13).

Jesus var i sandhed Det Gamle Testamentes Jahve, som forlod sin Faders tronsale i himlen og indvilligede i at fødes som et spædbarn på denne jord under de mest ydmyge kår. Hans fødsel var blevet forudsagt mange århundreder tidligere af Esajas, som profetisk udtalte: »For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

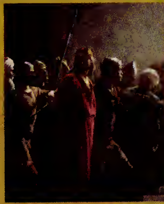
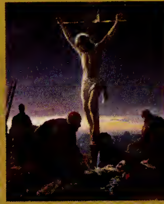
Denne Jesus Kristus, som vi højtideligt aflægger vidnesbyrd om, er, som Johannes Åbenbareren sagde, »vidnet, den troværdige, den førstefødte af de døde og herskeren over jordens konger. Ham, som elsker os og har løst os fra vore synder med sit blod, og som har gjort os til et kongeligt folk, til præster for Gud, sin fader, ham være ære og magt i evighedernes evigheder. Amen« (Åb 1:5-6).

»For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.«

VERDENS FRELSER

Han var og er Den Almægtiges Søn. Han var det eneste fuldkomne menneske, som nogensinde har vandret på denne klode. Han helbredte de syge, fik de lamme til at gå, gjorde de blinde seende og de døve hørende. Han opvækkede de døde. Og dog tillod han, at hans eget liv blev taget som et sonoffer, et offer, som vi slet ikke begriber omfanget af.

Lukas skriver, at hans smerte var så stor, at »hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden« (Luk 22:44), en fysisk manifestation, som bekræftes af både Mormons Bog og Lære og Pagter. Hans lidelser i Getsemane have

Efter smerten i Getsemane have fulgte pågribelsen, retssagen, dommen og siden den usigeligt smertefulde død på korset, fulgt af hans begravelse i Josefs grav og hans opstandelses triumf.

og på korset på Golgata, som ligger nogle få hundrede meter fra Getsemane, rummede både fysiske og åndelige »fristelser ... smerter, hunger, tørst og møje, ja, mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden,« sagde kong Benjamin (Mosiah 3:7).

Efter smerten i Getsemane have fulgte pågribelsen, retssagen, dommen og siden den usigeligt smertefulde død på korset, fulgt af hans begravelse i Josefs grav og hans opstandelses triumf. Han, det ydmyge barn fra Betlehem, som for to årtusinder siden vandrede på Palæstinas støvede stier, blev Herren, den Almægtige, Kongernes Konge, han, som skænker frelse til alle. Ingen kan fuldt ud fatte storheden af hans liv, hans døds ophøjethed eller omfanget af hans gave til menneskeheden. Vi samstemmer med den romerske officer, som ved hans død sagde: »Sandelig, den mand var Guds søn« (Mark 15:39).

VOR LEVENDE HERRE

Så vidt den gamle verdens vidnesbyrd, som findes i Bibelen. Der findes endnu en røst, nemlig Den Nye Verdens testamente, hvori Faderen præsenterer sin opstandne Søn og siger: »Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har helliggjort mit navn, hør ham« (3 Nephi 11:7).

Og til alt dette kan føjes nutidige profeters udtalelser: »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!« (L&P 76:22).

Ingen anden begivenhed i menneskehedens historie er mere overbevisende blevet bevidnet end opstandelsen. Hans disciple på to kontinenter har aflagt vidnesbyrd om det. Utallige millioner af mænd og kvinder har gennem tiden lidt, ja, selv til døden, for deres vidnesbyrd om, at han lever, verdens Frelser og Forløser, hvis forsoning er en barmhjertighedsgerning, der gavner hele verden. Hvor omfattende og hvor stor er ikke den skare af modige og ydmyge mennesker, som har værnet om Jesu navn og vidnesbyrdet om hans Forløsning!

Nu, i disse sidste dage, er han vendt tilbage for at velsigne os og varme vores hjerte, styrke vores tro og skænke os en sikker kundskab om, at han lever. Vi, af alle mennesker, kan synge:

Fryd dig, o jord, bered dig nu, tag mod din Konge stor.
Lad hvert et hjerte frydes
I himmel og på denne jord,
Med engle stemme i.
(»Fryd dig, o jord«, *Salmer og sange*, nr. 124).

Vi ærer ham, vi tilbeder ham, vi elsker ham som vores Forløser, Det Gamle Testamentes Jahve og Det Nye Testamentes Messias. Hovedtemaet i Mormons Bog og Lære og Pagter er vidnesbyrdet om vor levende Herre, som vi knæler for i ydmyghed og tro.

GUDS SØN

Derfor synger vi hans pris og udtrykker vores tro og taknemlighed og kærlighed til ham i denne juletid. Det er hans påvirkning, som vækker større venlighed, respekt, kærlighed og omsorg i os. Det er takket være ham og hans

TIL VENSTRE: KRISTUS I GETSEMANE, AF HEINRICH HOFMANN; *PETERS FORNÆGTELSE, KORSFÆSTELSEN* OG *KRISTI GRAVFÆRD*, AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD; *KRISTUS VED GRAVEN*, AF DALE KILBOURN; *TIL HØJRE: DEN TVIVLENDE THOMAS*, AF CARL BLOCH/SUPERSTOCK

lærdomme, at vi hjælper dem, som har problemer, trængsler og lider nød, uanset hvor de måtte være.

Det er passende, at vi op til denne højtid, hvor vi fejrer Herren Jesu Kristi fødsel, tænker på ham med ærbødighed og kærlighed. Det, som han har gjort for os, kunne vi ikke selv have udrettet. Han har tilført vores jordiske liv indhold. Han har skænket os det evige liv som gave. Han var og er Guds Søn, som »blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed« (Joh 1:14).

Gud være lovet for den gave, som er hans Søn, verdens Forløser, menneskehedens Frelser, Livets og Fredens Fyrste, Den Hellige. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

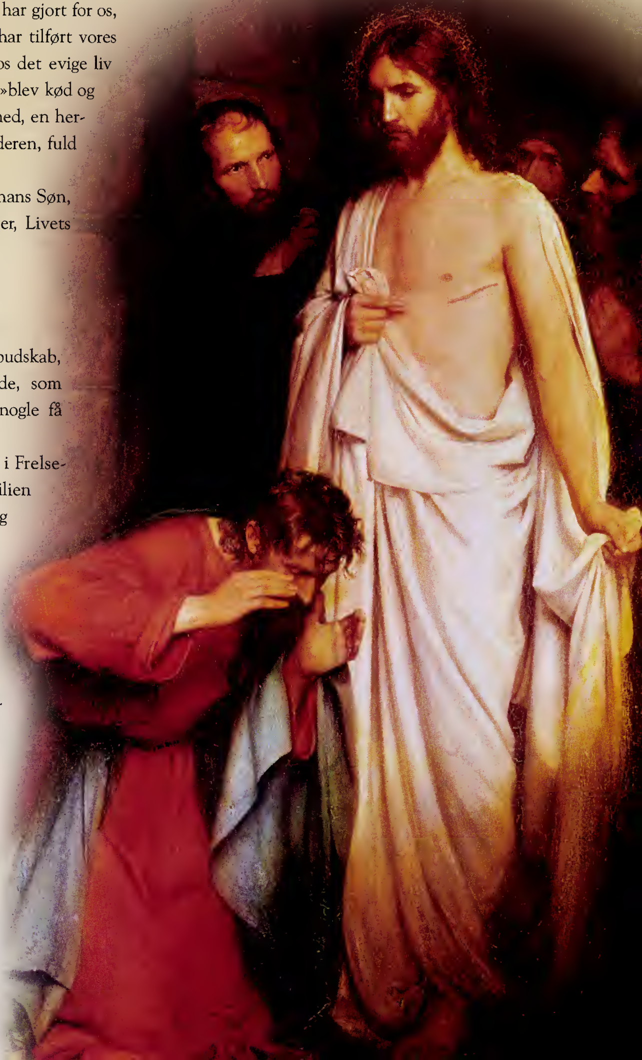
Når du under bøn har forberedt dette budskab, bør du formidle budskabet på en måde, som engagerer dem, du underviser. Her er nogle få eksempler:

1. Vis nogle billeder af begivenheder i Frelserens liv. Bed nogle medlemmer af familien om at fortælle om disse begivenheder og om deres følelser for Jesus Kristus. Læs de sidste tre afsnit af præsident Hinckleys budskab og bær dit vidnesbyrd om Guds Søn.

2. Syng nogle julesalmer sammen med familien. Læs uddrag af præsident Hinckleys budskab, som viser hans personlige følelser for Frelseren.

3. Skriv følgende af Jesu Kristi navne eller titler på hver sit stykke papir: Jahve, Livets og Fredens Fyrste, Elskede Søn, Frelser, Frelsens Ophav, Den Hellige og verdens Forløser. Vis familien navnene et for et, og tal om, hvad hvert navn fortæller os om Jesus Kristus.

Ingen anden begivenhed i menneskehedens historie er mere overbevisende blevet bevidnet end opstandelsen.

»EN SKY AF

Vi er omgivet af vidnesbyrd om Frelseren fra skrifterne og fra hundreder af særlige vidner.

Stephen K. Iba

Maria og Elisabeth

Julen er en tid til eftertanke og taknemlighed. Der er så meget, som vi ofte tager for givet. Hvornår har du for eksempel sidst kigget op på den smukke blå himmel og glædet dig over et mirakel som de kridhvide skyer? Der findes forskellige størrelser og typer, som f.eks. currus-, stratus- og cumulusskyer.

I skriften anvendes skyer ofte til at formidle åndelige tilsynekomster. Herren viste sig i en sky for at lede israelitterne gennem ørkenen til det forjættede land. Den opstandne Jesus blev modtaget af en sky, da han steg til himmels. Når verdens ende kommer, stiger Frelseren ned i en sky i magt og herlighed (se 2 Mos 13:21; ApG 1:9; Matt 24:30).

Apostlen Paulus skrev til hebræerne: »Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklamrer os … idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender« (Hebr 12:1-2).

Apostlen Paulus' metaforiske »sky af vidner« fra tidens midte er nu blevet til mange skyer af vidner. Vi er omgivet af vidnesbyrd om Frelseren fra skrifterne og fra hundreder af særlige vidner, siden genoprettelsen begyndte.

EN SKY AF VIDNER FØR HANS JORDISKE FØDSEL

Ved juletid går vore tanker især til Frelserens fødsel. Vi læser og overvejer ofte de vidnesbyrd, som er nedskrevet af dem, der var vidner til hans komme i kødet. Vi finder disse i skrifterne: **Maria** (se Luk 1:26-56; 2:7, 19) og **Josef** (se Matt 1:18-25; 2:13-23), **Elisabeth** (se Luk 1:41-45) og **Zakarias** (se Luk 1:67-79), **hyrderne** (se Luk 2:8-20), **Simeon** (se Luk 2:21-35), **Anna** (se Luk 2:36-38), **de vise mænd** (se Matt 2:1-12) og **folket i oldtidens Amerika** (se 3 Nephi 1:15-21).

Hyrderne

Vi kan også læse og overveje skriftens vidnesbyrd fra dem, der kendte

TIL VENSTRE: UDSNIT AF *MARIA BESØGER ELISABETH*, AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD; *ENGLENS BUDSKAB TIL HYRDERNE*, AF DEL PARSON; *TIL HØJRE: JAREDS BROR SER HERRENS FINGER*; AF ARNOLD FRIBERG; UDSNIT AF *HERRENS ANDET KOMME*, AF HARRY ANDERSON; *ABINADI FØRES FREM FOR KONG NOAH*, AF ARNOLD FRIBERG; OPSTANDELSEN, AF HARRY ANDERSON

VIDNER«

til hans komme, længe før han faktisk kom:

»Og Herren talte til **Adam** og sagde: ... hans Enbårnes navn er Menneskesønnen, ja, Jesus Kristus, en retfærdig Dommer, som skal komme i tidens midte. Dèrfor giver jeg dig den befaling, at du frit skal lære dine børn disse ting« (Moses 6:55, 57-58).

Jareds bror

»Og det skete, at **Enok** talte med Herren ... [og] så dagen for Menneskesønnens komme i kødet, og hans sjæl glædede sig« (Moses 7:20, 47).

I Kana'an skrev **Abraham:** »Således talte jeg, Abraham, med Herren, ansigt til ansigt ... Og Herren sagde til mig: ... jeg er Herren, din Gud« (Abraham 3:11, 19). »Og Abraham så hans komme og blev fyldt med glæde og frydede sig« (Helaman 8:17).

»**Moses** ... stod i Guds nærhed og talte med ham ansigt til ansigt« (Moses 1:31). »Ja, vidnede [Moses] ikke, at Guds Søn skulle komme?« (Helaman 8:14).

Frelseren sagde til **Jareds bror:** »Da du ved dette, er du forløst fra faldet; ... og derfor viser jeg mig for dig ... og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet« (Ether 3:13, 16).

Esajas: »For et barn er født os, en søn er givet os« (Es 9:5). »... nu har mine øjne set kongen, Hærskarers Herre« (Es 6:5).

I et syn så **fader Lehi** »én [Jesus Kristus] stige ned midt ud af himlen« (1 Nephi 1:9).

Nephi: »Og jeg så jomfruen igen med et barn i armene. Og engelen sagde til mig: Se, det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn!« (1 Nephi 11:20-21). Nephi sagde endvidere: »Og min broder Jakob har også set ham, ligesom jeg har set ham« (2 Nephi 11:3).

Jakob: »... I ved, at han i legemet skal vise sig for dem i Jerusalem ...; thi det sømmer sig for den store Skaber, at han selv lider for at blive mennesket underdanigt i kødet ... Og han kommer til verden for at frelse alle mennesker« (2 Nephi 9:5, 21).

Maria

Abinadi: »Gud selv [skal] komme ned blandt menneskenes børn og påtage sig et menneskes skikkelse« (Mosiah 13:34).

Alma profeterede: »Han skal fødes af Maria i Jerusalems land, som er vore fædres land, og hun er jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab« (Alma 7:10).

EN SKY AF VIDNER SIDEN HANS OPSTANDELSE

Abinadi

Betragt de følgende, som udgør den sky af vidner fra skriften og Kirkens historie, som vidner om, at Herren lever i dag:

I en have i Jerusalem sagde »Jesus ... til hende: ›**Maria!**‹ Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: ›Rabbuni!‹« (Joh 20:16).

Da **elleve af apostlene** var samlet, »kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem ... Thomas svarede: ›Min Herre og min Gud‹« (Joh 20:26, 28).

Og fra **Johannes Åbenbareren**, som sad i landflygtighed på en ø: »Da jeg så ham, faldt jeg ned for hans fødder ... han lagde sin højre hånd på mig og sagde: ›Frygt ikke ... Jeg var død, og se, jeg lever i evighedernes evigheder‹« (Åb 1:17-18).

Og fra **apostlen Paulus:** »Men sidst af alle blev han også set af ... mig« (1 Kor 15:8).

Seniorapostlen Peter vidnede

med overbevisning: »For det var ikke udspekulerede fabler, vi byggede på ... men vi havde med egne øjne set Jesu majestæt« (2 Pet 1:16).

De 2500 mennesker i byen Overflødigheden i oldtidens Amerika gik frem »den ene efter den anden, indtil de alle var gået frem, og de så med deres egne øjne og følte med deres egne hænder, og nu vidste de med sikkerhed og bar vidnesbyrd derom« (3 Nephi 11:15).

Nephiterne

Mormon aflagde dette vidnesbyrd: »Herren [besøgte] mig, da jeg var femten år gammel, og jeg smagte og erfarede Jesu godhed« (Mormon 1:15).

Moroni vidnede: »... jeg har set Jesus, og ... han har talt med mig ansigt til ansigt« (Ether 12:39).

Og fra den **fjortenårige Joseph Smith:** »Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer ... Den ene af dem talte til mig ... idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:17; fremhævet i originalen).

Joseph Smith

I **Hiram** i Ohio blev profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon (1793-1876) opslugt i et himmelsk syn og udtalte: »Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne« (L&P 76:23).

Efter indvielsen af templet i Kirtland i Ohio sagde **Joseph Smith** og **Oliver Cowdery** (1806-1850): »Vi så Herren stå på talerstolens brystværn ... [han] sagde: Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, som blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen« (L&P 110:2-4).

Joseph Smith og Oliver Cowdery

Præsident Lorenzo Snow (1814-1901) sagde til sit barnebarn: »Han stod lige her, cirka en meter over gulvet. Det så ud, som om han stod på en plade af massivt guld« (citeret af LeRoi C. Snow i »An Experience of My Father's«, *Improvement Era*, september 1933, s. 677).

»... jeg så de dødes skarer,« forklarede **præsident Joseph F. Smith** (1838-1918). »Mens denne store skare ventede og samtalede ... viste Guds Søn sig. Han forkyndte frihed for de fangne, der havde været trofaste« (L&P 138:11, 18).

Ved en generalkonference aflagde **præsident Spencer W. Kimball** (1895-1985) vidnesbyrd ved at citere **præsident John Taylor** (1808-1887): »›Jeg ved, at Jesus Kristus lever,‹ sagde John Taylor, min forgænger, ›for jeg har set ham.‹ Jeg aflægger dette vidnesbyrd for jer brødre i Jesu Kristi navn« (»Styrk familien – Samfundets grundlæggende enhed«, *Den danske Stjerne*, oktober 1978, s. 81).

ET VIDNESBYRD FRA SENIORAPOSTLEN I DAG

»Men af alt det, som jeg er taknemlig for ... er der én ting, som skiller sig markant ud,« sagde **præsident Gordon B. Hinckley.** »Det er et levende vidnesbyrd om Jesus Kristus, den Almægtige Guds Søn, Freds Fyrsten, Den Hellige ...

Jeg er blevet hans apostel, udpeget til at gøre hans vilje og forkynde hans ord. Jeg er blevet hans vidne for verden. Jeg gentager det vidnesbyrd om tro ...

Jesus er min ven ...

Han er mit forbillede ...

Han er min lærer ...

Han er min helbreder ...

Han er min leder ...

Han er min Frelser og Forløser. Ved at give sit eget liv, i smerte og ufattelig lidelse, har han rakt ud for at løfte mig, og enhver af os, og alle Guds sønner og døtre, fra det evige mørkes dyb, som fulgte efter døden. Han har tilbudt noget bedre, en sfære af lys og

TIL VENSTRE: SE JERES SMÅ, AF DAVID LINDSLEY; JOSEPH SMITHS FØRSTE ÅBENBARING; AF GREG OLSEN; HERREN VISER SIG FOR JOSEPH SMITH OG OLIVER COWDERY I TEMPLET I KIRTLAND DEN 3. APRIL 1836, AF THEODORE GORKA; TIL HØJRE: FOTO: JED A. CLARK; UDSNIT AF HERRENS ANDET KOMME OG HIMMELFARTEN, AF HARRY ANDERSON

indsigt, vækst og skønhed, hvor vi kan gå fremad på den vej, der fører til evigt liv. Min taknemlighed kender ingen grænser ...

Til dette føjer jeg mit eget vidnesbyrd om, at han er ›vejen og sandheden og livet‹ og at ›ingen kommer til Faderen‹ uden ved ham (se Joh 14:6). Taknemlig og med uformindsket kærlighed bærer jeg vidnesbyrd om alt dette« (»Mit vidnesbyrd«, *Liahona*, juli 2000, s. 83, 85; fremhævet i originalen).

Præsident Gordon B. Hinckley

ET VIDNESBYRD OM KRISTUS

Herren har forklaret, at vi alle kan modtage et vidnesbyrd om ham, og at et sådant vidnesbyrd er en af Åndens gaver:

»Nogle er det gennem Helligånden givet at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synders skyld.

Andre er det givet at tro på deres ord« (L&P 46:13-14).

Hvis vi tror på denne sky af vidner, bereder vi os selv på at blive belært af Helligånden. Ånden vidner om Kristi guddommelighed, når vi læser og tænker over de nutidige profeters ord og de hellige skrifter. Sidste dages hellige apostle og profeter har gjort det klart, at vi som medlemmer af Kirken bør være vidner om Frelseren. Og når vi vidner om Kristus og hans tjenere, bliver du og jeg en del af den herlige sky af vidner om Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium. □

Stephen K. Iba er medlem af Olympus 7. Ward i Olympus Stav i Salt Lake City i Utah

Vidnesbyrd *om* Kristus

Sidste dages hellige kunstnere aflægger vidnesbyrd om ham

Vi har nok alle et mentalt billede af, hvordan vi tror, at Frelseren ser ud. Men hvis vi hver især malede et billede af ham, ville de alle være forskellige. Vi ved jo ikke, hvordan han ser ud, men vi kan lære hans kærlighed at kende og komme ham nærmere, når vi fejrer hans fødsel.

Sidste dages hellige kunstnere har gjort brug af penslerne til at udtrykke deres vidnesbyrd og kærlighed til Frelseren. Nogle af disse malerier er sikkert velkendte. Andre har du måske aldrig set før. Skønt du måske ikke kan male et smukt billede af Frelseren, kan du have hans billede prentet i dit sind (se Alma 5:14).

Kristus helbreder manden med den visne hånd, af Robert T. Barrett

»Da sagde [Jesus] til manden: ›Ræk din hånd frem!‹ Han rakte [hånden] frem, og den blev rask igen som den anden« (Matt 12:13).

Ved det stille vand, af Simon Dewey

»Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er verdens liv og lys« (L&P 11:28).

ROBERT T. BARRETT

»Jeg har altid ment, at kunsten er et udtryk for, hvad kunstneren tror på. Mit vidnesbyrd er blevet styrket, når jeg har fået lov at skildre begivenheder i Frelserens liv og i genoprettelsens historie. Jeg ved, at han lever, og at hans værk er guddommeligt.

Og hvordan udtrykker jeg så disse følelser? Man må finde en måde, hvorpå man kan få sit hjertes følelser ud på lærredet.«

SIMON DEWEY

»Jeg kan frimodigt bære vidnesbyrd om sandheden, for Ånden har vidnet for mig. Jeg ved, at Jesus lever og er min Forløser. Jeg ved, at hans Fader også er min, og at han hører mig, når jeg henvender mig til ham i taknemlighed for hans daglige hjælp og med et angergivent hjerte. Nogle har spurgt, om jeg har set et syn eller haft en lignende åndelig manifestation som grundlag for mine billeder af Guds Søn. Mine øjne har aldrig set ham, og mine ører har aldrig hørt

ham, men jeg har en vished i hjertet, og det er tilstrækkeligt.«

DEREK HEGSTED

»Jeg føler ingen større fred, end når jeg aflægger vidnesbyrd om Kristus med min pensel. Jeg er ikke så god til at udtrykke mine følelser i ord. Men en nådig himmelsk Fader har velsignet mig med evnen til at vidne om min Frelser. Når jeg tænker over mit vidnesbyrd og kunstens indvirkning på mit eget liv, håber jeg, at jeg har vist alle Kristi brødre og søstre, at jeg ved, at Jesus er Kristus, og at han lever.«

GARY L. KAPP

»Jeg kan ikke huske et tidspunkt, hvor jeg ikke har haft et vidnesbyrd om Jesus Kristus, men det var først, da jeg kom ud i missionsmarken, at jeg foretog et indgående studium af

Rejsen er forbi, af Derek Hegsted

»I [skal] komme til mig i mit rige … og hos mig skal I finde hvile« (3 Nephi 28:3).

»Så I kan få vished,« af Gary L. Kapp

»Stå op og kom hen til mig … at I kan vide, at jeg er Israels Gud« (3 Nephi 11:14).

Simeon ærer det lille Kristusbarn, af Greg Olsen

Simeon »lovpriste Gud: ... mine øjne har set din frelse« (Luk 2:28-30).

trætte vandringsmænd, står Jesus Kristus som et strålende eksempel for hele verden og viser os en bedre vej til fred og lykke. Hans lys oplyser livets vej og leder os fremad på den lige og snævre sti.

De, der fortsætter fremad med blikket rettet mod Kristi lys, får et lys tændt i dem selv. Han eksisterer virkelig, ja, han lever!«

JUDITH MEHR

»Jeg ved, at Jesus Kristus er min Frelser og min Herre. Jeg ved, at han er vor himmelske Faders Søn. Jeg betragter ham som den, der gav sit liv og ofrede sig for mine synder, så jeg kan opstå og leve sammen med Gud og min familie hans liv, især i Mormons Bog. Dengang begyndte jeg at opleve den brænden i brystet, som udspringer af en sikker vished om, at Jesus er verdens Frelser og Guds Søn.

Hele mit liv har jeg ønsket at bruge så meget af min tid og mine talenter som muligt på at udtrykke mit vidnesbyrd med min kunst. Jeg håber inderligt, at min kærlighed til Frelseren tydeligt ses i min kunst, og at det på en eller anden måde kan styrke vidnesbyrdet hos dem, der betragter det.«

GREG OLSEN

»Ligesom et lys, der er anbragt på et bjerg, virker som et pejlemærke for

Kvinden rører ved sømmen på Kristi kjortel, af Judith Mehr

»Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred« (Mark 5:34).

efter dette liv. Det vidnesbyrd, der står klarest for mig lige nu, er, at jeg dagligt fornemmer hans nærhed. Jeg kan aldrig fornægte hans eksistens og hans storslåede kærlighed til mig. Jeg elsker ham af hele mit hjerte.«

»Til ihukommelse af mig«, af Walter Rane

»Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19).

Bøn i Getsemane, af Del Parson

»Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham« (L&P 18:11).

WALTER RANE

»Jeg ved selvfølgelig ikke, hvordan han ser ud, så jeg forsøger ikke at få ham til at se ens ud, hver gang jeg maler ham. Hvert maleri skildrer en ny begivenhed i Kristi liv og er et forsøg på at udtrykke forskellige sider af Frelserens personlighed.

Jeg ved, at mine billeder er ganske utilstrækkelige, men ikke desto mindre er det en ære at få lov at fange en smule af Frelserens storhed og skildre et lille glimt af hans personlighed og udtrykke en følelse, som måske påvirker en eller anden.«

DEL PARSON

»Kristus er min helt. Jeg elsker at læse om ham og hans liv. Man føler sig ydmyg, når man søger at skildre ham med sin kunst.

Min kunst er meget påvirket af den vejledning, som findes i min patriarkalske velsignelse. Den har

givet mig en mening med mit arbejde. Tidligt i min karriere var jeg, min hustru og vores lille datter involveret i et færdselsuheld. Dengang føltes det, som om Helligånden overøste mig med trøst og Guds kærlighed. Det er den kærlighed, jeg søger at udtrykke i mine billeder af Frelseren.«

MINERVA K. TEICHERT (1888-1976)

»Jeg har et vidnesbyrd om evangeliet. Du fredsens, det er jo det vigtigste i mit liv« (fra et interview med Robert Conrad og Frederick Teichert, den 6. februar 1974).

»Herren åbner virkelig døre for os, når vi banker på. Nogle gange er det ikke den dør, vi har søgt efter, som bliver lukket op, men det er som regel den rigtige dør, der åbner sig for os, skønt vi måske ikke indser det før bagefter« (brev til datteren Laurie Teichert Eastwood).

GARY E. SMITH

»Min mor indgød mig en tro på Herren Jesus Kristus, da jeg var meget lille. Da jeg hørte om evangeliet og blev medlem af Kirken som 25-årig, var det, som om jeg fandt den manglende brik i puslespillet. Den dag i dag har jeg stadig den tro, som jeg havde som dreng. Men visdom, modenhed og erfaring har nu gjort den tro endnu dybere og givet mig en bedre forståelse af vor Frelsers liv og mission.« □

Det vildfarne lam reddes,
af Minerva K. Teichert

»Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter livet til for fårene« (Joh 10:11).

Kristus sørger over Jerusalem,
af Gary E. Smith

»Jerusalem, Jerusalem! ... I skal ikke se mig mere, før den dag kommer, da I siger: Velsignet være han, som kommer i Herrens navn!« (Luk 13:34-35).

Find h

Jesu Kristi evangelium gør os i stand til at finde fred og håb under alle forhold.

Ældste Johann A. Wondra
Halvfjerdser-områdeautoritet

Mens jeg studerede på universitetet i Wien, dukkede to missionærer op ved min dør og sagde: »Vi har et budskab til dig fra Gud.« Jeg bød dem indenfor, men jeg undrede mig egentlig over, at jeg gjorde det, for jeg var slet ikke interesseret i religion. Jeg var dybt berørt af det ungarske folks opstand i 1956 – som sendte tusinder af flygtninge til Østrig – og søgte efter en mening med livet. Men jeg havde ikke ventet at finde svaret hos nogen kirke.

Disse missionærers budskab var genoprettelsens budskab. Jeg tror, at jeg holdt af profeten Joseph Smith, fra

åb i Kristus

det øjeblik jeg hørte om ham. Især omstændighederne omkring hans martyrium rørte mig dybt. Da jeg senere brugte tid på at læse Mormons Bog og bede, modtog jeg gennem Helligåndens kraft en glædelig, fredfyldt vished om, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var genoprettelsens profet, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Herrens genoprettede kirke på jorden, og at den ledes af levende profeter, som bereder verden på Herrens andet komme.

I de mere end 40 år, hvor jeg har været medlem af Kirken, har jeg haft mange personlige oplevelser, som har bekræftet for mig, at Jesu Kristi evangelium er den eneste sande vej til fred og lykke i denne verden. Jeg ved også, at man ikke kan undslippe vanskeligheder, prøvelser og trængsler i dette liv. Men Jesu Kristi evangelium giver os styrke til at holde ud, til at »sejre ved tro« (L&P 76:53) og vandre fremad med håb og optimisme.

ADSKILLELSENS SMERTE

Min hustru og jeg fik en bedre forståelse af denne sandhed, da vi mistede vores elskede søn Georg, som døde da han var 27 år. Det skete, mens jeg var missionspræsident i den nydannede Wien Syd-mission, som omfattede landene i det tidligere Jugoslavien. Efter en zonekonference i Zagreb i Kroatien fik søster Wondra og jeg besked på, at vi skulle ringe hjem. Kort efter havde vi vores elskede svigerdatter Regina i røret, og hun hulkede i dyb sorg: »Svigerfar, Georg er død. Georg er død!« Den omfattende obduktion var ikke i stand til at fastslå dødsårsagen. Vores søn havde aldrig tidligere været alvorligt syg. Hans hjerte holdt bare op med at slå, uden at der kunne gives nogen medicinsk forklaring på det.

Georg var sådan en dejlig søn, fuld af glæde og liv, fuld af kærlighed til os og sin egen familie, ren i hjertet og helt uden svig. I 1989 havde han været en af de første missionærer, som blev sendt Østtyskland i en periode, som var en fantastisk tid for missioneringen. Han talte ofte om de mennesker, som han og hans kammerat havde været medvirkende til at døbe, men han nævnte aldrig antallet af dåb – han mente, at disse oplevelser var alt for hellige til blot at blive reduceret til statistik. Til sidst i sit første brev fra missionsmarken skrev Georg: »I skal ikke savne mig alt for meget. Livet skal jo gå videre uden mig.« Den dag han døde, havde han læst præsident Gordon B. Hinckleys budskab »Sejren over døden« og havde understreget dette:

JOHANNES OG PETER VED GRAVEN, AF ROBERT T. BARRETT

»Hvor tragisk og hvor inderlig er dog ikke de efterladtes sorg. Den sørgende enke, det moderløse barn, faderen, der sidder alene tilbage – de kan alle tale med om adskillelsens smerte« (*Stjernen*, april 1997, s. 3).

Vores familie har lidt under denne smerte. Vi savner Georg så inderligt! Men der findes også en brændende følelse i vores sjæl af, at fordi vi tror på forsoningen, på Jesu Kristi død og opstandelse – fordi vi tror på Getsemanes, Golgatas og den tomme gravs budskab – kan vi også selv i de sværeste stunder i vores liv stole på, at Gud er en kærlig, nådig og barmhjertig Gud, skønt vi ikke begriber, hvad der er sket eller hvorfor. God anerkendte sin Søns, Jesu Kristi, offer, da han led alt »på grund af sin miskundhed og langmodighed med menneskenes børn« (1 Nephi 19:9).

Nogle uger efter Georgs død rejste søster Wondra og jeg rundt i Serbien og Montenegro og så freskoen med den hvide engel i Mileseva-klostret. Denne fresko, som er et af de største kunstværker, der findes, rummer ordene fra et af de største budskaber, som nogensinde har lydt: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:5-6). Dette budskab var et trøstende budskab til de dejlige, fredselskende og gæstfrie mennesker i Serbien gennem århundreders tyranni og ødelæggelse i deres historie. Og dette budskab rummer trøst for os alle – den eneste sande og varige trøst vi har.

I det øvre værelse, hvor den sidste nadver blev indtaget – den nat, hvor Kristus led den største lidelse, som nogensinde har fundet sted i alle de verdener, han har skabt – talte han om fred, hans fred: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27). Hvordan kunne han tale om fred i den situation? Jeg tror, at det udelukkende var muligt takket være hans »fuldendte kærlighed«, som »fordriver frygten« (1 Joh 4:18). I sin store forbøn bad Kristus for sine disciple og for alle, »som ved deres ord tror på mig« – hvilket, er det værd at bemærke, omfatter os – »for at de fuldt ud skal blive ét« og »for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem« (Joh 17:20, 23, 26).

Jesus og hans disciple forlod det øvre værelse, vandrede gennem Kedrondalen og kom til en olivenhave på Oliebjergets nederste skråninger. Denne have hed Getsemane, hvilket betyder »oliepresse«. Oliven smager bittert, men når de knuses i en oliepresse, smager olien fra dem sødt. Kristus drak det »bitre bæger«, så al bitterhed kan fjernes fra vores liv og blive sødt, hvis vi forsager vore synder og kommer til ham. Han sagde: »... jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder« (3 Nephi 11:11).

Mens han bad i Getsemane have, hvilede hele verdens fortvivlelse og sorg på ham. Han var »en lidelsernes mand, kendt med sygdom ... Men det var vore sygdomme han tog, det var vore lidelser, han bar« (Es 53:3-4). På sin syndfri sjæl påtog han sig verdens synder og vægten af verdens sorger: »Det var ikke en fysisk smerte, heller ikke mental dødsangst alene, der pinte ham så voldsomt, at blodet sprang fra hver pore; men det var sjælens åndelige dødsangst, således som kun Gud var i stand til at opleve den« (James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 638). Han bad til Faderen: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Det var Sønnens største ønske at udføre Faderens vilje – selv når det var så smertefuldt som tilfældet var i Getsemane have.

»Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore ...

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:16-19).

Af Kristus kan vi lære at være lydige, selv når det er smertefuldt, sådan som det var smertefuldt for ham i Getsemane have. Vi lærer at tjene andre, selv når det er ubelejligt, som det helt sikkert var »ubelejligt«

JESUS KNÆLER, MENS HAN BEDER OG MEDITETER, AF MICHAEL JARVIS NELSON

Fordi vi tror på forsoningen, på Jesu Kristi død og opstandelse, kan vi selv i de sværeste stunder i vores liv stole på, at Gud er en kærlig, nådig og barmhjertig Gud.

for ham på korset på Golgata. Og vi lærer at stole på Guds kærlighed, selv om vi måske føler, at Gud har forladt os – for når vi sejrer ved tro, kan disse bitre og sørgelige øjeblikke i vores liv blive som trin på Jakobs stige, der fører os op til Guds himmelske nærhed (se 1 Mos 28:12-13).

ET HERLIGT ØJEBLIK

Hvor var det dog et herligt øjeblik, da den opstandne Kristus viste sig for Maria Magdalene! »Jesus sagde til hende: ›Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?‹ Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: ›Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.‹

Jesus sagde til hende: ›Maria!‹ Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: ›Rabbuni!‹ – det betyder Mester« (Joh 20:15-16).

Hvor må Maria Magdalene have følt en inderlig glæde, da hun så sin elskede Herre opstået fra de døde. Men han sagde blidt til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:17). Han forlod Maria Magdalene og steg i triumf op til sin Faders nærhed. Igen og igen forsøger jeg at forstille mig denne pragtfulde scene.

ALT MIT HÅB ER CENTRERET I KRISTUS

Med sit sonoffer brød Kristus dødens bånd. Ligesom han atter påtog sig sit legeme og trådte ud af graven, skal vi alle opleve en genforening af krop og ånd, når vi opstår. »Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, oktober 1998, s. 24). Hvilket »glædeligt budskab« (L&P 128:19). Livet er evigt. Familien kan være sammen for evigt. De kærlige bånd mellem ægtemand og hustru og mellem forældre og børn fortsætter hinsides graven.

Det gælder også vores forhold til vores elskede søn Georg. Det er et mirakel for søster Wondra og mig, at trods tabet af vores søn er vores tro på Kristus blevet stærkere, og det samme er vores tillid til hans ord: »Thi bjergene viger og højene rokkes, men min kærlighed viger ikke fra dig, ej heller skal pagten med mit folk rokkes, siger Herren, din Forbarmer« (3 Nephi 22:10).

Alt mit håb er centreret i Kristus. Han er vor Frelser og Forløser. Han er i sandhed Den Gode Hyrde, som sætter livet til for fårene. »Vi takker Gud for den gave, som hans Søn er« (»Den levende Kristus – Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, april 2000, s. 2-3). ☐

Ældste Johann A. Wondra er halvfjerdser-områdeautoritet i Det Centraleuropæiske Område.

Herrens tempel

Inderligt ♩ = 64–80

mf

langsommere *a tempo*

1. Her - rens tem - pel strå - ler med et
2. Her - rens tem - pel læ - rer os det
3. Her - rens tem - pel bin - der os til

him - melsk lys fra Gud. Ån - den bæ - rer vid - nes - byrd om Her - rens san - de bud.
sto - re ska - ber - værk. Vo - re sjæ - le bli'r be - ga - vet med en kraft så stærk.
slæg - ter med en pagt, som be - seg - les e - vigt gen - nem præ - ste - døm - mets magt.

Vo - re hjer - ter bli - ver ét ved hel - ligt sam - vær der. Ved Her - rens kraft i kær - lig - hed et
Der med åb - ne hjer - ter for vor Gud vi knæ - ler ned. Hans Ånd om - slut - ter vo - re liv i
Vo - re hjer - ter ban - ker for vor slægt i kær - lig - hed. Hvor er det skønt at tje - ne her på

e - vigt un - der sker.
e - vig kær - lig - hed.
det - te smuk - ke sted.

f

Der er lær - dom, der er tro, der er bøn og fred.
Der er tro, der er fred –

(Syng kun harmoni sidste gang)

Der er hel - ligt i Guds hus - jeg fø - ler han er nær. Lad mit hjer - te væ - re rent, så
jeg kan fø - le han er nær. Hjælp nu mig ______ så

jeg er vær - dig til al - le de vel - sig - nel - ser Gud mig skæn - ke vil.
jeg er vær - dig til al - le de vel - sig - nel - ser Gud mig skæn - ke,

1. 2.

3.

langsommere

langsommere

vil. ______
Gud mig skæn - ke vil.

Tekst og musik: Sally DeFord, f. 1959

L&P 88:119
L&P 97:15–16

FOTO: STEVE TREGEAGLE

Spørgsmål & svar

Hvorfor siger Kirken, at vi ikke bør date, før vi er 16?

Svarene er ment som hjælp og vejledning og er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

LIAHONAS SVAR

Herrens profeter har givet konkret vejledning, som skal hjælpe unge mænd og kvinder med at bevare deres indbyrdes forhold værdige og opbyggende. I de kulturer, hvor det er skik, at man går i byen parvis, råder man til, at man venter med det, indtil man er fyldt 16 år.

Det kan synes hårdt at skulle vente med at gå ud alene med en anden, indtil man er 16 – især hvis man har lyst til det, og hvis man føler sig presset til det af andre. Men vor himmelske Fader har givet denne vejledning gennem sine profeter for at hjælpe os til at leve værdigt, så vi kan vende tilbage til ham. Og vi opnår store velsignelser ved at følge denne vejledning.

FOTOILLUSTRATION: JOHN LUKE

Kirkens ledere har sagt, at hvis man dater, før man er fyldt 16, »kan[det] føre til umoralitet, begrænse antallet af andre unge, man møder, og berøve dig oplevelser, der kan hjælpe dig med at vælge en evig partner« (*Til styrke for de unge: Udfør din pligt over for Gud*, 2001, s. 24).

I de tidlige teenageår begynder man en følelsesmæssig, social, mental og fysisk udviklingsproces, som fortsætter i mange år. En væsentlig årsag til, at man ikke går ud med en enkelt, før man er fyldt 16, er, at en tidlig start kan skabe problemer og hæmme din åndelige vækst. For eksempel er det ikke usædvanligt at udvikle stærke romantiske følelser i de tidlige teenageår, og man føler sig stærkt tiltrukket af det modsatte køn. Det kan ske på et tidspunkt,

hvor du er ved at udvikle den følelsesmæssige og mentale modenhed, som sætter dig i stand til at tackle sådanne følelser. Undersøgelser har vist, at der er langt større risiko for upassende fysiske forhold, når man tidligt begynder at gå ud parvis.

Hvis man tidligt går ud med en anden, kan det føre til, at man binder sig på et tidspunkt, hvor man skulle udvide sin bekendtskabskreds og omgås mange forskellige mennesker. Hvis du lærer mange unge mænd og kvinder at kende, udvikler du sociale færdigheder, som gør det langt sjovere at gå ud med andre i fremtiden.

Selv efter at du er fyldt 16 år, er det bedst at gå ud sammen i grupper og undgå kun at være sammen med én partner. Og eftersom ægteskaber udspringer af, at man går ud sammen, bør man kun gå ud med folk, som man ville indgå ægteskab med.

Nogle unge mennesker har hverken lyst til eller mulighed for at gå ud med nogen, før længe efter at de er fyldt 16. Mange lykkelige, normale unge mennesker går sjældent ud med nogen før langt senere, ja, før de har nået den giftefærdige alder.

Hvis du har tro nok til at følge Kirkens lederes vejledning, bliver dine kommende stævnemøder mindre stressende, mere sjove og lykkelige (se Alma 41:10). Du modtager lydighedens velsignelser. Og du er bedre beredt til at blive gift i templet.

LÆSERNES SVAR

Der er en god grund til, at Kirken lærer os, at vi ikke skal gå ud med nogen, før vi er 16. Gud har omsorg for os, og det har hans profeter også. Hvis vi går ud med drenge, før vi er 16 år, bliver vi måske nok populære, men mest ude i verden. Den, der ikke går ud med nogen, før vedkommende har nået den rette alder, udviser både modenhed, ønske om at forbedre sig og trofasthed mod Herren.

Nadia Antuanette Reátegue Rivera, 13,
Las Viñas Gren,
La Molina Stav i Lima i Peru

Jeg tror ikke, at det havde været medvirkende til at skabe en god atmosfære, hvor Ånden kan være til stede, hvis jeg var begyndt at gå ud med nogen, da jeg var yngre. Jeg er enig med præsident Hinckley i, at vi burde tænke os om, når vi går ud med nogen, for det er den bedste forberedelse til at vælge en evig partner.

Amery C. Silvino, 16,
Santo Cristo Ward,
Gapan Stav i Filippinerne

Den standard skal hjælpe os til at berede os på at blive gift. Når vi i en tidlig alder kun går ud med én person, kan det ende i tragedie. 16-årige er mere ansvarlige og bedre i stand til at udvise selvbeherskelse.

Ældste Daniel Banza, 21,
Kinshasa-missionen i Den
Demokratiske Republik Congo

Standarder for stævnemøder

Herren har gjort os tiltrækkende for hinanden i en meget væsentlig hensigt. Men selve denne tiltrækning bliver som en krudttønde, hvis den ikke kontrolleres. Den er smuk, når den håndteres rigtigt. Den er livsfarlig, hvis man mister kontrollen.

Det er af denne grund, at Kirken fraråder stævnemøder i en tidlig alder. Denne regel er ikke fastsat for på nogen måde at gøre jer fortræd. Den er fastsat for at hjælpe jer, og det gør den, hvis I efterlever den.

Faste forhold i en tidlig alder fører ofte til tragedier. Undersøgelser har vist, at jo længere en dreng og en pige kommer sammen, desto større sandsynlighed har de for at få problemer.

Mine venner, det er bedre at gå ud med en række forskellige, indtil I er rede til at blive gift. Jeg ønsker, at I har det pragtfuldt, men undgå at blive intime. Hold hænderne for jer selv. Det er måske ikke let, men det er muligt« – Præsident Gordon B. Hinckley (»En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, april 2001, s. 38-39). □

Den fysiske tiltrækning mellem mand og kvinde er naturlig. Men af og til kan disse følelser føre til upassende adfærd, som nogle mennesker fejlagtigt siger er udtryk for kærlighed. Kirken opfordrer os til ikke at gå ud med nogen, før vi er 16, fordi vi endnu ikke er modne nok til at styre disse følelser og derfor kan være i fare.

Lupeolo Tupou, 18,
Nuku'alofa 8. Ward,
Nuku'alofa Nordre Stav i Tonga

I en ung alder er man endnu ikke i stand til at overskue konsekvenserne af sine handlinger. Unge mennesker handler ofte ud fra nysgerrighed eller gruppepres. Kirken hjælper os til at undgå mange triste fejltagelser ved at give os kloge råd og vejledning.

Natalja Fjodorovna Frolova, 21,
Saratovskij Tsentralnij Gren,
Saratov Distrikt i Rusland

Jeg synes kun, at man skal have et nært forhold til nogen, hvis man alvorligt ville overveje at gifte sig med ham eller hende. Og man bør først overveje at gifte sig med nogen, når man har fundet ud af, hvem man selv er, og hvad man virkelig ønsker sig af evigheden. Det er bedst at udvikle sig selv først, uden en partner.

Mirjam Liebich, 23,
Lauenburg Gren,
Hamburg Stav i Tyskland

Verden ser helt forkert på det at date. Lucifer giver os helt falske værdier. Jeg ventede med at gå ud med nogen, indtil jeg var 16. Det var berigende at vide, at jeg gjorde det, som Herren ønskede. Det gav mig en indre fred, som bestemt var offeret værd.

Elisa Correa, 19,
Humaitá Ward,
Moinhos de Vento Stav i Porto Alegre i Brasilien

Stævnemøder forbereder os til ægteskabet, og Kirken lærer os, at vi som 16-årige som regel er modne nok til at forstå, hvad det hele går ud på. Så er der større sandsynlighed for, at vi går ud med andre, som har høje standarder, og som respekterer vore standarder.

Ældste Emmanuel N. A. Solomon, 22,
Port Harcourt-missionen
i Nigeria

Herren ved, at vi bør anvende vore teenageår på at studere evangeliet, udvikle gode venskaber og forberede os på mission og ægteskab. Han elsker os og ønsker, at vi skal være parate til disse vigtige oplevelser.

Maurício Imbroise, 18,
Benedito Bentes Ward,
Maceió Stav i Brasilien

Vi skal huske på, at Satan ligger på lur efter os. Men vores mål er at tage til templet med et rent hjerte, som er fyldt med taknemlighed over for vor himmelske Fader. Gud elsker os og ønsker, at vi skal opleve fuldendt glæde. Uanset hvor gamle vi er, skal vi bruge visdom og bede konstant, så vi kan sejre over fjenden.

R. Trinidad Guerrero Soliz, 20,
Pueblo Yaqui Gren,
Yaqui Stav i Ciudad Obregón
i Mexico

SPØRGSMÅL OG SVAR *er en ungdomsserie, og vi ønsker at trykke et bredt udvalg af svar fra unge fra flere forskellige lande. Send dit svar, så vi har det senest den 15. januar 2003. Send det til* Questions and Answers 01/03, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; *eller send en e-mail til* **cur-liahona-imag@ldschurch.org.** *Du kan skrive dit svar på maskine eller tydeligt i hånden på dit eget sprog. For at dit svar skal kunne komme i betragtning, skal du vedlægge dit fulde navn, alder, privatadresse og ward eller gren og stav. Vedlæg venligst et billede af dig selv. Dette foto bliver dog ikke returneret. Vi bringer et repræsentativt udvalg af svarene.*

SPØRGSMÅL: *Jeg har altid givet mine søskende julegaver, som jeg har købt i butikkerne. Men i år vil jeg gerne give dem noget mere personligt og meningsfyldt. Hvilke andre gaver kan jeg give til jul?* □

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ DECEMBER 2002

Frelserens kærlighedsgave

Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab til verdens børn

Julen er en tid, hvor man giver og modtager. Det er en tid, hvor vi viser vores kærlighed til andre ved at give betænksomme gaver eller udføre venlige handlinger.

Mange vidunderlige gaver kan ikke ses, men de kan føles. En af den slags gaver, som vi alle nyder godt af, er den uendelige kærlighed, som strømmer fra vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Til gengæld elsker vi så vores familie og vore venner og andre omkring os. Vi viser vores kærlighed til andre ved at tjene dem. En måde, hvorpå vi kan vise vores kærlighed til vor himmelske Fader og Jesus Kristus, er ved at holde budene.

Det er vores vidnesbyrd, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever. De elsker os og er vore venner. Må vor himmelske Fader velsigne børn overalt med den fred, som kommer af at vide, at han elsker dem, og at Jesus er vores Frelser og Forløser.

Kærlig hilsen,

Det Første Præsidentskab

MALERI: SIMON DEWEY, GENGIVET MED TILLADELSE FRA ALTUS FINE ART I AMERICAN FORK I UTAH

»Jeg er verdens lys«

Kimberley Webb og Christine Rappleye
ILLUSTRATION: THOMAS S. CHILD

Jesus Kristus har mange navne og titler. En af dem er »Verdens Lys«. Han sagde: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørke, men have livets lys« (Joh 8:12).

Ved juletid fejrer vi hans fødsel. Det glitrende julelys er symbol på det lys, som han giver. Og stjernen øverst i træet minder os om den stjerne, som viste sig på himlen. Inden det elektriske lys blev opfundet, pyntede nogle mennesker juletræet med levende lys som en erindring om Frelseren. Mens du tæller dagene til juleaften, kan du tænke på det lys, som han bringer dig.

Instruktioner: Tag disse to sider ud af bladet og lim dem på karton. Klip lysene og stjernen på side 16 ud og læg dem i en konvolut. Nogle af Jesu Kristi navne står skrevet på lysene og stjernen. Begynd den 1. december med at læse skriftstedet for den dag. Find så det lys, hvorpå navnet fra skriftstedet står, og lim det på træet. Juleaftensdag læser du skriftestedet for den dag og limer stjernen i toppen af træet. □

1. december
1 Tim 2:5
2. december
2 Nephi 9:5
3. december
Joh 10:14-15, 17
4. december
ApG 10:38
5. december
Joh 1:1-3
6. december
2 Nephi 10:7, 14
7. december
L&P 110:2-3
8. december
Joh 6:35
9. december
Mal 3:1
10. december
2 Nephi 25:29
11. december
L&P 29:5
12. december
Ef 2:19-20
13. december
Joh 1:29
14. december
Joh 14:18, 21, 23
15. december
L&P 31:13
16. december
Joh 3:16
17. december
2 Nephi 25:19
18. december
Åb 22:21
19. december
Joh 13:15
20. december
L&P 43:34

EN SANG FOR PROFETEN

Lori Mortensen
Bygget over en sand historie

Tiårige Olivia* vendte sig om på siden og forsøgte at falde i søvn igen, men hun vidste, at det var umuligt. Det var jo trods alt jul – julen 1843. »Nu er der ikke længe til,« tænkte Olivia, da hun hørte de tolv slag, som blidt genlød fra hendes mors ur.

Sidste jul havde hun boet helt ovre i Leek i England. Men så havde bedstefar lyttet til missionærerne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. »De mænd fortæller os sandheden,« havde han sagt. Tre måneder senere blev Olivia og hele hendes familie døbt sammen med bedstefar Richard og bedstemor Lettice Rushton.

Beslutningen om at forlade England og slutte sig til de hellige i Amerika havde været svær. Kunne bedstefar få solgt sin silkeforretning? Kunne far finde arbejde derovre? Ville lille James blive syg og dø, ligesom mors anden baby? Og hvad med bedstemor Lettice? Hun var jo blind, så det ville især være svært for hende at forlade sit hjem og rejse til et ukendt land. Da de havde bedt meget og adspurgt Herren, vidste far, at de skulle følge profetens Joseph Smiths råd og slutte sig til de hellige i Zion.

Og nu var det jul – og julen i Nauvoo var helt anderledes end julen derhjemme. For det første var bedstefar Rushton død, og Olivia savnede ham meget. For det andet brændte folk i Nauvoo ikke julebrænde eller sang julesalmer for hinanden eller udvekslede gaver, sådan som folk gjorde i England. Faktisk var der mange mennesker i Nauvoo, som slet ikke fejrede dagen. Mor sagde, at det var på grund af de religiøse skikke, som mange af dem havde haft, før de blev medlemmer af Kirken. Men Olivia syntes ikke, at det var en god grund. »Bare vi kunne fejre jul, sådan som vi gjorde i England,« tænkte hun og sukkede.

Så hørte hun dæmpede stemmer henne ved hoveddøren. Olivia lod sig glide ud af sengen og listede på tåspidserne hen over det kolde gulv. »Mor?«

Mor og far var pakket godt ind i varme frakker og hatte!

»Hvor skal I hen, mor?«

»Hvorfor er du oppe, Olivia?« hviskede mor. »Du skulle ligge i din seng.«

»Jeg kunne ikke sove – og så hørte jeg jer.«

»Gå ind i seng igen,« sagde mor. »Bedstemor Lettice har bedt os om at gå med hende ud at synge.«

»Synge – nu? Må jeg gå med?«

»Det er koldt udenfor,« sagde far.

»Det gør ikke noget,« svarede Olivia. »Må jeg ikke nok?«

Mor og far udvekslede blikke. »Nå, så lad gå,« sagde far. »Men du skal skynde dig at klæde dig på. Vi vil ikke komme for sent.«

Olivia tog sit varmeste tøj på, og så fulgte hun sine forældre ud i den kolde, mørke nat. Kulden nappede hende i ansigtet, og hendes ånde blev til hvid damp. »Hvor skal vi hen?« spurgte hun. »Skal vi synge en sang, jeg kender?«

»Vent og se,« sagde mor.

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Netop som Olivia spekulerede på, hvor meget længere de skulle gå, fik hun øje på sine tanter og onkler, bedstemor Lettice og flere naboer, som var samlet uden for Mansion House, som lå på hjørnet af Main Street og Water Street.

Det var profetens hus! Olivia gispede. »Skal vi synge for profeten?« tænkte hun.

»Nå, alle sammen,« hviskede bedstemor Lettice. »Husk nu, hvad vi har øvet.«

Et kort øjeblik tænkte Olivia på, om det var dumt af hende at være taget med – hun havde jo ikke øvet noget. Men da hun havde hørt to toner af sangen, vidste hun, at det var en hun kendte. Det var en af sangene fra søster Emma Smiths salmebog. Hun trak vejret dybt og sang sammen med de andre:

»Vågn op, o, jord, og syng med englekor,
oplad din røst på ny
med tak og lov stem nu alle i
og hyld det smukke morgengry.«

(*A Collection of Sacred Hymns for The Church of Jesus Christ of Latter Day Saints*, 1835, nr. 77).

Kort efter blafrede lysene derinde, og vinduerne i Mansion House blev lukket op. Profeten Joseph Smith, hans familie og alle dem, der boede hos familien Smith, kiggede ud.

»Hvem er det, der synger?« spurgte en eller anden.

»Hvor er det smukt,« hviskede en anden.

»Er der engle udenfor?«

Selv om Olivia ikke var en engel, følte hun sig som en, da en bølge af varme bredte sig fra hendes hoved og helt ned i tåspidserne. »Hvor ser profeten glad ud,« tænkte hun.

Da de var færdige med at synge, takkede profeten dem for deres smukke sang og velsignede dem i Herrens navn.

»Glædelig jul,« råbte Olivia, da hun og de andre sangere gik. Nu havde hun ikke længere lyst til at rejse tilbage til England. Hun vidste, at hun hørte hjemme her sammen med sin familie, den genoprettede kirke og Herrens profet. Faktisk kunne hun ikke forestille sig noget bedre sted at fejre jul. □

**Selv om Olivia er en opdigtet person, så har begivenheden i historien virkelig fundet sted.*

DEN SYNGENDE BEDSTEMOR

Vi ved ikke, om der faktisk var nogen børn med, da der blev sunget den nat. Men bedstemoderen i historien – Lettice Rushton – var en virkelig person, og hun og noget af hendes familie og deres naboer sang faktisk for profeten Joseph Smith den julemorgen i 1843.

Lettice Rushton, der var mor til ti børn, blev blind af grå stær, fem år før hun blev døbt. Hun var en af flere tusinde engelske omvendte, som ivrigt lyttede til missionærerne og sammen med deres familier immigrerede til Nauvoo for at slutte sig til de hellige.

Profeten Joseph Smith skrev i sin dagbog, at klokken 1 om natten, den 25. december 1843, samledes Lettice Rushton og hendes familie og naboer uden for hans vindue og begyndte at synge, »hvilket fyldte hele min sjæl med fryd«. Sangen rørte ham så meget, at han »måtte takke … vor himmelske Fader for deres besøg og velsignede dem i Herrens navn« (se *History of the Church*, 6:134). □

KRISTI ANDET KOMME

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

Jesus sad og talte med sine disciple på et bjerg, som hedder Oliebjerget. Disciplene spurgte ham, hvornår de onde skulle udryddedes, og hvornår han skulle komme igen (Herrens andet komme).

Matt 24:3; JS-M 1:4

Jesus fortalte dem, at før han kom tilbage, ville falske profeter sige, at de var Kristus, og mange mennesker ville følge dem. Han sagde, at hvis disciplene adlød hans ord, ville de ikke blive narret af de falske profeter, og så ville de blive frelst.

Matt 24:4-5, 24-27; Mark 13:21-22; JS-M 1:21-22, 37

Han sagde også, at før han kom tilbage, ville der være mange krige, hungersnød, sygdomme og jordskælv. Kærligheden mellem mennesker skal blive kold, der ville være meget ugudelighed, og en frygtelig sygdom skulle ramme mange mennesker.

L&P 45:20-23, 31-32; JS-M 1:23

Evangeliet skal prædikes over hele verden, men mange mennesker vil ikke lytte til Herrens ord.

JS-M 1:31

Solen skal blive mørk, månen skal holde op med at skinne, og stjernerne skal falde fra himlen.

Matt 24:29; Mark 13:24-25; JS-M 1:33

Når han kommer tilbage, ser alle de retfærdige ham stige ned fra skyerne med magt og stor herlighed. Han sender sine engle ud for at indsamle de retfærdige.

Matt 24:30-31; Mark 13:26-27; JS-M 1:36-37

Vi kan forberede os på Kristi andet komme ved at gøre det rette. Vi ved, at hans komme er nær, når vi ser de tegn, som han har lovet. Ingen ved, præcis hvornår han kommer tilbage, men hvis vi er beredt, kan vi til den tid være sammen med ham.

Matt 24:44; Luk 21:36; JS-M 1:39-40

FREDS FYRSTEN

Vicki F. Matsumori

»Om du er trofast, se, da er jeg med dig, indtil jeg kommer. Og sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg kommer snart« (L&P 34:11-12).

Her til jul kan vi tænke på barnet i krybben. Vi kan også tænke på den opstandne Frelser, som en dag kommer til sit tempel.

I december fejrer vi Jesu Kristi fødsel. Vi synger om og tænker på den fredfyldte nat, hvor han lå i en beskeden krybbe. En dag kommer han tilbage – og denne gang kommer han med stor herlighed. Profeten fortæller os, at han skal »regere på jorden over sit folk« (L&P 76:63).

Ingen ved, præcis hvornår han kommer tilbage. Men Herren fortæller os dette om sit andet komme: »... jeg vil komme til mit tempel i ét nu« (L&P 36:8). Han viser sig måske også andre steder, men han vil helt sikkert komme til templet, fordi det er hans hus.

Vi kan læse om dem, som var sammen med Jesus i templet i gamle dage. Simeon og Anna så ham i templet, da han blev bragt derhen som spæd. De havde håbet og ventet på at se Messias eller Frelseren (se Luk 2:25-38). Og da Jesus var 12 år gammel, forbløffede han de lærde mænd i templet med sin store forståelse og kundskab. De kendte loven og befalingerne, men alligevel kunne drengen Jesus undervise dem. (Se Luk 2:41-47).

De retfærdige nephiter så den opstandne Frelser, da han viste sig ved templet i Overflødighedens land. Jesus Kristus velsignede dem og bad for dem, og de blev fyldt med glæde og fred (se 3 Nephi 10:12; 17:5-17).

Jesus Kristus er Messias. Hvis vi tror på ham, omvender os og holder hans bud, kan vi en dag stå i hans nærhed. Så er vi den slags mennesker, som står ved templet, når han vender tilbage i herlighed.

Forslag til fællestid

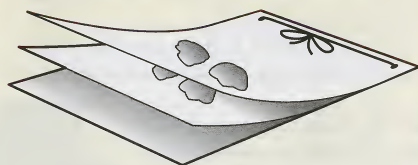
1. Skriv følgende skriftstedshenvisninger på hver sin papirstrimmel: Luk 2:4-21; Luk 2:22-39; Luk 2:40-52. Del børnene op i tre grupper, og lad hver gruppe forberede sig på at fremlægge historien fra en af skriftstedshenvisningerne. Lad også hver gruppe tegne folkene, husene og scenerne fra historien. Lad grupperne fremlægge deres skriftsted på skift. Mens et barn læser versene op, kan de andre børn vise deres tegninger. Tal om, hvordan menneskene i historierne fra skriften var beredt på at være sammen med Frelseren. Syng relevante sange eller salmer.

2. Vis et billede af den opstandne Frelser. Fortæl, at han kommer til sit tempel, når han vender tilbage til jorden. Syng en sang eller salme om Frelseren eller Kristi andet komme. Tal om det, som børnene kan gøre for at være værdige til at være i Frelserens nærhed, når han kommer tilbage, og skriv det op på tavlen.

3. Indbyd fire voksne til at komme i enkle kostumer og fortælle historien om Frelserens fødsel og besøg i templet. (Se Luk 2:4-21; 22-39; 40-52; 3 Nephi 10:12; 17:5-17). De kan repræsentere folk, som overværede begivenheden, eller som hørte om den. Lad personerne fremlægge deres historier i hver sit hjørne af lokalet. Del børnene op i grupper og lad dem gå fra person til person, så de hører alle fire historier. Lad børnene tegne en tegning af en af historierne, som de så kan tage med hjem og vise til deres familie. □

ILLUSTRATION

Instruktioner

Lim denne side på karton. Klip de tre kasser og figurerne ud langs de stiplede linjer. Prik huller, hvor det er angivet. Lav en bog ved at sætte siderne i den rigtige rækkefølge med side 1 øverst. Bind siderne sammen med snor eller garn (se illustrationen). Brug bogen til at fortælle om, hvordan Jesus besøgte templet i Jerusalem og i Overflødighedens land i oldtidens Amerika. Tal om den dag, hvor Jesus vender tilbage til jorden.

TIL VENSTRE: DETALJE FRA *KRISTUS MED BØRN*, AF DEL PARSON; *TIL HØJRE:* ILLUSTRATIONER: STEVE KROPP

Ældste Adhemar Damiani
De Halvfjerds

Fra et interview med Jan Pinborough

Jeg blev født i den store by São Paulo i Brasilien i 1939. Det år begyndte anden verdenskrig. På grund af krigen havde min familie mange problemer. Der var ikke meget mad, og vi havde ikke ret mange penge. Dengang var livet ikke så let og behageligt, som det er for mange mennesker i dag. Vi havde hverken fjernsyn eller støvsugere eller computere. Vi lavede mad over et ildsted.

Mine fire brødre og jeg elskede at spille fodbold i baghaven. Vi havde ikke råd til en fodbold, så mor lavede en bold til os af gamle klude. Vi brugte to frugttræer i baghaven som mål.

Mens jeg var ganske lille, lærte mine brødre og jeg at hjælpe vores mor med arbejdet i huset. Vore forældre lærte os, at ethvert job har betydning. De sagde, at vi altid skulle udføre vores arbejde godt og med glæde.

For at betale for min skolegang og for at hjælpe min far med at forsørge familien, tog jeg to deltidsjobs, da jeg var 14 år gammel. For at kunne nå hen til mit morgenjob til tiden tog jeg bussen kl. 6.30. Om morgenen arbejdede jeg som piccolo og rendte ærinder op og ned ad trapperne til kontorerne i en 15-etagers bygning. Om eftermiddagen bragte jeg varer ud i hele byen. Så snart jeg var færdig på mit eftermiddagsjob, skyndte jeg mig i skole. Jeg havde timer fra kl. 19 til kl. 23. Jeg nåede ikke hjem før omkring midnat. Jeg læste lektier i bussen og om lørdagen. Jeg måtte give afkald på mange andre aktiviteter. Senere måtte jeg også arbejde hårdt, mens jeg gik på universitetet.

Fordi jeg var villig til at arbejde hårdt, klarede jeg mig godt i skolen, og senere fik jeg mange gode jobs. Jeg

Herunder: **På arbejde som piccolo.** ***Øverst til venstre:*** **Som 9-årig (til venstre) med sine brødre Paulo og Antonio.** ***Nederst til venstre:*** **Som 20-årig i det brasilianske forsvar.**

ILLUSTRATION: EMILY REYNOLDS

***Yderst til venstre:* Templet i São Paulo i Brasilien, hvor ældste Damiani virkede i mange år. *Til venstre:* Ældste Damiani med sin hustru, Walkyria.**

var øverste direktør for et stort firma i Brasilien. Jeg opnåede alt det, fordi jeg havde ydet ofre som dreng.

Hvilke mål vil du gerne nå? Hvis du er villig til at arbejde hårdt og yde ofre, kan du nå alle dine mål.

Da jeg var missionspræsident, erfarede jeg, at de bedste missionærer ofte var dem, der havde måttet yde store ofre for at komme på mission. Jeg kendte en ung missionær, som tjente penge til sin mission ved at gå med aviser. Mens han var på mission, ydede hans yngre brødre også ofre for ham. Uden at fortælle ham det fortsatte de med at passe hans job, og de sparede alle pengene op. Da han vendte hjem, gav de ham pengene, så han kunne læse på universitetet. Han får snart sin eksamen.

Da jeg var 20 år, døbte missionærerne min kæreste og hendes familie. Missionærerne underviste også mig. Da jeg havde læst Mormons Bog, fik jeg et vidnesbyrd og blev døbt. Da jeg var 23, blev min kæreste, Walkyria, og jeg gift. Flere år senere rejste vi til templet i Los Angeles i Californien for at blive beseglet til hinanden. Vi havde ikke råd til at tage vores børn med, så de blev beseglet til os, da det første tempel i Brasilien, templet i São Paulo blev indviet.

Da det tempel blev bygget, var de medlemmer, som boede i nærheden, med til at bygge det. De blev bedt om at bruge en dag om måneden til at arbejde på templet. Af og til løb nogle en risiko for at miste deres job ved at tage en dag fri til arbejdet – men det var besværet værd! Mange børn hjalp også til med at bygge templet.

Kirkens medlemmer bliver som regel ikke længere bedt om at være med til at bygge templer. Men hver gang du betaler tiende, er du med til at betale for tempelbyggerier over hele verden. Og takket være dine ofre bliver mennesker over hele verden i stand til at komme i templet. I dag er der fire templer i Brasilien!

I mange år virkede jeg i templet i São Paulo i Brasilien. Jeg så mange familier komme der for at blive beseglet til hinanden. Mange af dem havde måttet yde store ofre for at komme der. Jeg kan huske en familie, som havde rejst i tre dage for at komme til templet. De havde seks børn, og kun et af børnene havde sko. Faderen skammede sig over, at nogle af børnene kun havde sandaler på. Men han vidste, at det var vigtigere at

Ældste og søster Damiani med deres to børn og disses ægtefæller samt deres fem børnebørn.

komme i templet, end at have sko. Det var en dejlig oplevelse at se denne familie blive beseglet til hinanden i templet.

Du kan yde dit ved at yde ofre. Du kan give af din fritid til at hjælpe andre. Du kan arbejde hårdt for at klare dig godt i skolen og nå dine mål. Du kan betale tiende, så der kan blive bygget templer, og du kan betale fasteoffer, så de fattige kan få mad at spise. De ofre, som du yder, velsigner både dig og andre! □

Udklip til »Jeg er verdens lys«

Kimberley Webb og Christine Rappleye

Se instruktionerne side 4.

ILLUSTRATIONER: THOMAS S. CHILD

IDÉLISTE

Uvurderlige gaver

Gaver, som kommer fra hjertet, har langt større værdi, end noget man kan købe. De kræver ofte mere energi, omtanke og opofrelse, så de betyder mere for både giveren og modtageren. Her er nogle forslag til uvurderlige gaver, som du kan give til jul.

✳ Giv af dig selv til din familie og dine kære. Brug dagen på at gøre godt mod dine forældre og søskende. Du kunne for eksempel tilberede morgenmad, hjælpe med at pakke gaver ind og bringe dem ud eller tage af bordet og vaske op efter aftensmaden.

✳ Giv dine forældre fri et stykke tid. Brug tid på at tage dig af dine mindre søskende i juledagene.

✳ Deltag i frivilligt hjælpearbejde.

✳ Besøg en, som er syg eller gammel. Bed vedkommende om at fortælle dig om deres barndoms jul.

✳ Udtryk din kærlighed til og taknemlighed for Frelseren i dine bønner.

✳ Julen er fredens tid. Gør en indsats for at blive gode venner med en, som du ikke kommer så godt ud af det med.

✳ Du kan også fremme julefreden ved ikke at skændes med dine søskende. Prøv at behandle din familie så godt, som du formår.

✳ Skriv et brev til dine forældre og tak dem for alt det, de har gjort for dig.

✳ Skriv opmuntrende breve til fuldtidsmissionærer fra dit ward eller din gren og lad dem vide, at du husker dem i dine bønner.

✳ Red din brors eller søsters seng uden at fortælle nogen, hvem der gjorde det.

✳ Pas børn uden betaling, så forældre kan få tid til at gå ud sammen til en julekoncert, besøge templet eller bare være sammen,

✳ Læs juleevangeliet for dine mindre søskende og fortæl dem om Frelseren (se Luk 2).

✳ Hvis du har sparet penge på at give gratis gaver til jul, kan du give et gavmildt fasteoffer i næste måned. ☐

FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON

Omsluttet af min mors kærlighed

Bonnie Danielson

Da jeg var omkring tre eller fire år gammel, var min mor hjælpeforeningspræsidentinde. En del af hendes ansvar syntes at bestå i altid at have et quiltningsprojekt i gang derhjemme. Konstant strømmede søstre ud og ind af vores kælder for at bruge lidt tid på at knytte quilte. Ofte trådede mor en nål og lod mig »sy« sammen med søstrene. (Mine klodsede sting blev tålmodigt fjernet, når jeg ikke var der). Jeg nød disse øjeblikke og lærte i en ung alder at værdsætte quiltning og Hjælpeforeningen.

Min mor døde pludseligt, da jeg kun var fem år gammel. Det var først mange år senere, at jeg fandt ud af, at hun havde efterladt mig en rig arv af kærlighed. Jeg vil altid huske den jul, hvor jeg var 19 år, for det år modtog jeg den mest dyrebare gave fra min mor, skønt hun var død 14 år tidligere.

Og så slog det mig pludselig. Jeg vidste præcis, hvorfor jeg havde quilten. Jeg foldede den ud og lagde den om min søn. »Jeg har den her quilt, så mormor Brown kan give dig knus, selv om hun er oppe i himlen,« sagde jeg.

Uden at jeg vidste det, havde min mor inden sin død syet to særlige quiltstykker til mig og min storebror. Hun havde syet dem af små stumper af vore kjoler og skjorter. Men hun døde, inden hun nåede at gøre quiltene færdige.

Da jeg blev 19, syntes min storesøster, at det var på tide at få gjort quiltene færdige til mig og min bror, så hun bad wardets Hjælpeforening om at gøre dem færdige. Søstrene syede de smukke sting uden at ane, hvor meget det ville have glædet min mor.

Da jeg fik quilten til jul, elskede jeg denne gave af hele mit hjerte. Jeg var jeg slet ikke klar over, hvor meget den skulle komme til at betyde for mig.

Årene gik, og jeg blev gift og fik min egen familie. Jeg opbevarede min quilt i en plasticpose i en skuffe, så den ikke blev ødelagt eller slidt. En dag tog jeg den frem og så beundrende på den, netop som en af mine små sønner kom ind og spurgte mig, hvor jeg havde quilten fra. Jeg forklarede ham, at hans mormor Brown havde syet quilten til mig, inden hun døde.

»Hvem er mormor Brown?« spurgte min lille søn.

Det pinte mig, at mine børn aldrig havde kendte den mor, som jeg elskede. Det smertede mig, at hun ikke kunne lægge sine arme omkring dem og på sin ømme og blide måde fortælle dem, hvor højt hun elskede dem. Jeg forklarede så igen min søn, at mormor Brown, min mor, var en særlig ven oppe i himlen, som elskede ham.

»Hvorfor har *du* den quilt, mor?« spurgte han.

Og så slog det mig pludselig. Jeg vidste præcis, hvorfor jeg havde quilten. Jeg foldede den ud og lagde den om hans lille krop. »Jeg har den her quilt, så mormor Brown kan give dig knus, selv om hun er oppe i himlen,« sagde jeg.

Han smilede bredt, og jeg kunne se, at det var det bedste svar, jeg kunne give ham.

Siden da har jeg taget quilten op af skuffen meget oftere. Når som helst et medlem af familien er ked af det, trist eller trænger til lidt ekstra kærlighed, så er quilten en kilde til stor trøst. Jeg nyder at røre ved quilten, fordi jeg ved, at min mors hænder også har rørt den.

Der er gået mange år, og i dag kan jeg godt knytte en quilt. Mine søstre og jeg har brugt meget tid på at knytte quilte og tale om mor. Da jeg er den yngste, fortæller mine søstre mig historier om hende, som hjælper mig til at lære hende bedre at kende. Men uanset hvor mange historier jeg hører, har intet hjulpet mig eller mine børn mere med at vende hjertet til min mor, end den quilt jeg fik til jul, det år jeg fyldte 19.

Bonnie Danielson er medlem af Rancho Del Mar Park Ward, Alma Stav i Chandler i Arizona

At leve julen

Julia María Cortés de Peluso

Få dage før jul tog jeg hen til et travlt indkøbscenter i Buenos Aires for at ordne nogle ærinder. Ligesom alle andre stoppede jeg op for at betragte juleudsmykningerne, som syntes at være over det hele. »Gid jeg havde noget af den julepynt til at udsmykke mit hjem med,« tænkte jeg.

På hjemvejen standsede min bus på et lille torv. På en bænk sad en velklædt ung mand med pænt tøj og pæne sko. Han smilede, talte med og, frem for alt, lyttede til en ældre mand med langt hår og skæg. Den gamle mands tøj var snavset og slidt, og han havde ingen sko. Bænken så ud til at være hans hjem.

Jeg tænkte over den skærende kontrast mellem de to mænd – i udseende, alder og omstændigheder. Hvor var det dog dejligt at se dem tale sammen, især fordi den gamle mand havde meget at sige og så ud til at nyde samtalen. I det øjeblik følte jeg, at julen var kommet. Der var ingen blinkende lys, ingen julepynt, ingen kranse og ingen juletræer – blot en, som gav af sin tid, en, som lyttede respektfuldt til en anden. Der var ingen nedladenhed, fordomme, selviskhed, diskrimination eller arrogance.

Da faldt det mig ind, at vi kan give sådanne kærlige gaver året rundt. Vi kan tænde håbets lys for dem, som har brug for det.

ILLUSTRATIONER: BRIAN CALL

Jeg lovede mig selv, at jeg aldrig mere ville lade juleforberedelserne komme i vejen for *at leve* julen.

Julia María Cortés de Peluso er medlem af Villa Elvira Ward i Villa Elvira Stav i La Plata i Argentina.

Hvid jul i Ecuador

Carl Grossen

Som ny fuldtidsmissionær glædede jeg mig til at se, hvordan julen var i Guayaquil i Ecuador, hvor jeg tjente.

Jeg vidste godt, at vi ikke fik en jul med hvid sne, som jeg var vant til. Da tanken om kalkun, gaver, lys og julesalmer fór gennem mit hoved, begyndte jeg at længes efter de juletraditioner, jeg kendte til.

Min kammerat og jeg følte en fornyet iver og et større ansvar for at forkynde Jesu Kristi evangelium for at give julen mere indhold.

En dag i december besøgte vi señor Torres beskedne hjem og fik en hjertelig modtagelse. Han fortalte os, at han havde ventet på og bedt angående sandheden i otte år. I gennem to måneder var min kammerat og jeg dagligt gået forbi hans hus uden at stoppe op. Señor Torres sagde: »Jeg havde lyst til at stoppe jer og høre mere om jeres kirke, men I gik altid så hurtigt, at jeg regnede med, at I havde for travlt til mig.« Bønner var blevet besvaret. Med stor glæde begyndte vi at undervise señor Torres og hans familie.

Juleaften nærmede sig, og vi glædede os til at se familien Torres, mens vi var på vej hen for at undervise dem for fjerde gang. Inden vi bankede på døren, så vi gennem vinduet noget, som rørte os dybt.

Skønheden syntes at stråle ud af hele familien. Deres kærlige øjne, røde kinder og milde ansigter lyste op i den mørke stue. Under et træ på et bord i hjørnet stod en lille julekrybbe, som viste beretningen om familien i stalden. To små piger lænede sig ivrigt mod deres mors skulder, mens hun læste højt fra en

Da familien Torres blev døbt, fuldendtes julen for mig. Min kammerat kiggede på mig og hviskede: »Så blev det alligevel en hvid jul.«

bog, vi havde givet hende, nemlig *Evangeliske principper*. Det ældste barn, otteårige Victor, kiggede på, mens hans far spillede »Stille nat« på xylofon.

Victor fik øje på os og kom løbende for at byde os velkommen. Sammen med dem sang vi »Stille nat« på spansk. Bagefter bad de os om at synge den på engelsk, og derefter sang vi den igen på spansk alle sammen.

Søster Torres fortalte os, at inden vi havde forkyndt evangeliet for hendes familie, havde hun ikke haft lyst til at fejre jul. Men nu var billederne af Kristus, julemusikken og krybben blevet hentet frem fra skabet, hvor de havde samlet støv de sidste tre år. Julens sande ånd var vendt tilbage, da vi havde forkyndt evangeliets budskab for dem. Som Herrens tjenere, der vidnede om hans navn, havde vi været med til at bringe Jesus Kristus tilbage til familiens jul.

Den tredje uge i december blev julen fuldendt for mig, da jeg så bror og søster Torres og Victor, klædt i hvidt, træde ned i dåbens vande og blive medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min kammerat kiggede på mig og hviskede: »Så blev det alligevel en hvid jul.« Jeg kunne ikke have ønsket mig en bedre jul.

Carl Grossen er medlem af Crescent Park 3. Ward i Crescent Park Stav i Sandy i Utah.

Min fars gave til mig

Ruth M. Anderson

Jeg er nu oldemor, men jeg glemmer aldrig en jul, jeg oplevede som barn.

Vi var 14 børn i familien, og vi boede i en lille by på landet. Vi var meget fattige, hvad angik denne verdens gods, men det vidste jeg ikke på det tidspunkt. I byen var der en familie, som var endnu fattigere end os. Moderen var død, og faderen arbejdede langt fra hjemmet, så de større børn måtte tage sig af de mindre.

Da vi havde pakket vore gaver ud, talte min far om de moderløse børn, som måske ikke fik nogen gaver. Han foreslog, at vi hver især valgte en af vore nye gaver, som vi så skulle lægge i en æske sammen med mad og lidt slik til denne familie.

Jeg havde fået tre gaver – en dukke, en halskæde og noget tøj. Det var meget svært for mig at vælge! Jeg havde brug for tøj, og jeg havde ønsket mig dukken længe, men halskæden var så smuk og glitrende. Efter et stykke tid lagde jeg tøvende halskæden ned i æsken.

Det var mørkt uden for julenat, da far knappede vore frakker og satte os alle sammen op i den hestetrukne kane. Vi stillede æsken uden for familiens dør uden at skrive, hvem den var fra.

Næste søndag så jeg halskæden hænge om halsen på en pige på min egen alder. Hun fortalte mig glædestrålende, at julemanden havde stillet en æske med gaver til dem juleaften. Selvfølgelig havde mine forældre svoret os til tavshed. Far havde fortalt os, at det bedste ved at give var at forblive anonym. Men jeg vil ikke påstå, at jeg glædede mig over at se det, der skulle have været min halskæde, om halsen på en anden.

Skønt det dengang ikke var en let lektie at lære, indser jeg nu, hvor meget den oplevelse har påvirket mit liv. Som barn mente jeg, at far havde bedt mig om at give afkald på en af mine gaver, men senere forstod jeg, at han faktisk havde givet mig den mest dyrebare gave, jeg nogensinde har fået. Hvor må han have elsket mig højt, siden han lærte mig, at det er vigtigere at *elske* nogen end at *have* noget! Min fars kærlige eksempel har hjulpet mig til at forstå vor himmelske Faders kærlighed, han, som gav os den største af alle gaver, da han gav os sin Enbårne Søn.

Ruth M. Anderson er medlem af North Logan 3. Ward i Green Canyon Stav i North Logan i Utah.

Hun bragte lys

Muriel Robinson

For mange år siden flyttede min mand Ken og jeg til Provo i Utah, så han kunne studere på

Brigham Young University. Inden vi flyttede, rejste Ken derned, købte en husvogn og sørgede for at vand, gas og strøm var tilsluttet, når vi flyttede ind.

Vi ankom til Provo en kold decembernat. Alle vores ejendele var stuvet ind bag i den lejede varevogn. Vi var trætte og irritable efter den lange rejse. Jeg var seks måneder henne og kunne mærke følgerne af at have gjort rent, pakket og rejst. Shawna, vores lille datter på femten måneder, var træt og græd.

Da vi åbnede døren til vores nye hjem, blev vi mødt af et koldt vindpust. Vandet og elektriciteten var sluttet til, men af en eller anden årsag var gassen det ikke. Vi var for trætte til at gøre noget, så vi anbragte en madras på gulvet og tændte for et elektrisk varmetæppe, så vi kunne varme os. Vi forsøgte at sove med vores lille datter imellem os, men hun græd det meste af natten. Da det blev morgen, var vi næsten lige så trætte, som da vi var gået i seng.

Da vi havde tømt varevognen, kørte Ken hen for at aflevere den, tale med gasværket og få installeret en telefon. Jeg gav Shawna flyverdragt på. Så anbragte jeg hende i hendes høje stol, hvor hun kunne pusle med sit legetøj, mens jeg pakkede flyttekasserne ud.

Da jeg pakkede den elektriske stegepande ud, bestemte jeg mig for at varme lidt vand i den, så

Udenfor stod en kvinde og rystede af kulde og med sæbeskum til op over albuerne. Hun præsenterede sig som grenens hjælpeforenings-præsidentinde og sagde, at Ånden havde sendt hende.

jeg kunne vaske skabene af. Men da jeg lukkede op for vandet ved køkkenvasken, faldt hanen af, og vandet sprøjtede op i luften. Jeg forsøgte at afbryde vandet på stophanen under vasken, men jeg magtede ikke at dreje den. Desperat søgte jeg efter hovedstophanen uden for huset. Da jeg endelig fandt den, sejlede køkkenet og stuen i vand.

Mens jeg desperat flyttede kasserne væk fra vandet, fornemmede Shawna min panik og begyndte at skrige. Jeg bar hende på den ene arm, mens jeg blev ved med at flytte kasser med den anden.

Så fik jeg pludselig plukveer. Nu gik der for alvor panik i mig. Jeg kendte ikke nogen i nabolaget, og jeg havde ikke nogen telefon, så jeg kunne ringe efter hjælp. Desperat bad jeg: »Kære himmelske Fader, hjælp mig!«

Jeg glemmer aldrig den banken, som lød fra døren kort efter. Udenfor stod en kvinde og rystede af kulde og med sæbeskum til op over albuerne. Hun præsenterede sig som Amalia Van Tassel, grenens hjælpeforeningspræsidentinde, og sagde, at Ånden havde sendt hende hen til mig.

Jeg fik senere at vide, at Amalia havde stået midt i opvasken, da hun pludselig følte sig tilskyndet til at kigge ind til den nye familie, som netop var flyttet ind. Da hun fornemmede, at det hastede, gav hun sin ældste datter besked på at kigge efter de andre børn, og uden at tørre hænderne eller tage en frakke på skyndte hun sig hen til min dør.

Amalia fik mig ned at ligge, trøstede Shawna, tørrede vandet op og inviterede min familie over til aftensmad. Hun bragte lys, tryghed og trøst til mig den mørke decemberdag. Hvilen fik veerne til at gå i sig selv igen, Ken ordnede vasken, gasværket tændte for gassen, og de transportable varmeapparater tørrede de våde tæpper.

Jeg har altid været min himmelske Fader taknemlig for, at han besvarede min bøn den dag. Og jeg er taknemlig for en kærlig hjælpeforeningspræsidentinde, som hurtigt fulgte Helligåndens tilskyndelser.

Muriel Robinson er medlem af Sunset Heights 3. Ward i Sunset Heights Stav i Orem i Utah.

Det lille julemirakel

Navnet tilbageholdt

I julen 1996 tjente jeg som missionær i det sydlige Spanien. Min kammerat, søster Noel*, var fuld af begejstring og havde en evne til at elske alle. Ofte så jeg Kristi kærlighed lyse ud af hendes ansigt.

Søster Noel og jeg arbejdede med stor iver i en lille andalusisk by, hvor medlemmerne elskede os og syntes at glæde sig over at have missionærer iblandt sig. Det var en dejlig tid, og vi kunne fornemme julens ånd i gaderne og blandt wardets medlemmer. Søster Noel og jeg havde begge modtaget små julegaver fra vores familie, venner og hjemward, så vi havde rigeligt med julegodter.

Næsten alle, vi kendte, virkede glade, bortset fra familien Fernández. Faderen var arbejdsløs og havde ingen penge til at købe gaver til sine børn for. Da min kammerat hørte om deres situation, mente hun, at vi burde gøre noget for at hjælpe dem. Vi talte om, hvad vi kunne gøre for dem.

Et medlem af wardet hjalp os med at samle alle de godter sammen, som vores familier havde sendt os. For de penge, som vi havde fået, købte vi legetøj til børnene.

Familien Fernández blev overraskede og glade. Men det lille mirakel endte ikke her. Takket være denne lille gerning blev min kammerat og jeg velsignet med en større kærlighed til alle medlemmerne.

Takket være min kammerat erfarede jeg, at det er saligere at give end at modtage. Det glædede mig at skænket noget til en familie, der havde mere brug for det end jeg selv. Jeg vil altid være taknemlig for søster Noel, som lærte mig, at det kan være jul hver eneste dag, hvis vi deler Frelserens kærlighed med andre. □

*Navne er ændret

VORES LILLE GAVE

Joshua DeMoux ILLUSTRATIONER: DILLEEN MARSH

Det var vores første jul hjemmefra. Ældsterne Heemeyer, Bright, Kehoe, Schulze, Westover og jeg var samlet i en lejlighed for at fejre jul sammen. Vi håbede, at når vi var samlet som missionærdistrikt denne aften, ville vi lettere klare savnet af vores hjem.

Klokken var 17.30 om eftermiddagen, og vi var alle en smule modløse. Det var vanskeligt at lave aftaler med undersøgerne og finde nye mennesker, som vi kunne undervise. »Kom tilbage efter jul,« sagde de alle sammen.

Da vi havde snakket lidt sammen, foreslog ældste Schulze, at vi skulle gå ud og synge julesalmer for vores undersøgere og nogle af medlemmerne. Vi syntes alle sammen, at det var en god idé, så vi planlagde et lille program. Vi begyndte med to salmer og et åndeligt budskab. Derefter sluttede vi af med endnu en salme og en bøn. Hele programmet var kun 20 minutter langt, men vi var alle tilfredse med det.

Inden vi gik ud, bad vi en bøn. Så begav vi os ud i den kolde aften i det sydlige Chicago i staten Illinois i USA.

Vores første stop var hjemme hos et medlem, hvis datter og to børnebørn undersøgte Kirken. Vi var bestemt ikke noget Mormontabernakelkor, men af seks ældster at være lød det nu meget godt. Da vi havde fremført vores program, sagde familien, at vores »gave« var den bedste, de nogensinde havde modtaget.

Kort efter var vi henne i en anden lejlighed og fremførte vores program for endnu en familie. For hvert stop øgedes vores begejstring og glæde. Vi blev ved med at høre de samme ord: »Det er den bedste gave, vi nogensinde har fået. I har virkelig bragt julens ånd med jer.«

Den aften fik jeg en større forståelse af julen – nemlig at det at dele og tjene andre er det, som Jesu Kristi tjenestegerning drejede sig om. Og mens vi havde travlt med at tjene andre og Frelseren, syntes vore hjem slet ikke så langt væk. □

Joshua DeMoux er medlem af Wandamere Ward i Salt Lake City Syd Stav.

GLÆD DIG OVER TEMPLETS VELSIGNELSER

Læs følgende budskab med en bøn i hjertet og udvælg de skriftsteder og udtalelser, som er til gavn for de søstre, som du besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og vidnesbyrd; indbyd søstrene til at gøre det samme.

Es 2:2-3: »Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil, talrige folk skal drage af sted og sige: ›Kom, lad os drage op til Herrens bjerg … han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier.«

Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum: »Kom værdigt og regelmæssigt til templet. I velsigner ikke blot de afdøde, men I kan frit modtage den lovede personlige åbenbaring, der kan velsigne jeres liv med kraft, viden, lys, skønhed og sandhed fra det høje, som vil vejlede jer og jeres efterkommere til evigt liv. Hvilken person ønsker ikke disse velsignelser, som profeten Joseph Smith gav udtryk for ved indvielsen af templet i Kirtland. Han sagde: ›Og vi beder dig, hellige Fader, at dine tjenere må gå ud af dette [hus], iklædt din kraft, og at dit navn må findes på dem og din herlighed omgive dem og dine engle have befaling til at våge over dem‹ (L&P 109:22).

Når I kommer tilbage fra templet, så tal med jeres børn og kære derhjemme om jeres følelser om det, I har oplevet. Tal ikke om de hellige ordinancer, men om den kærlighed og kraft, som de udtrykker.

… Jeres konsekvent positive omtale af det, I oplever i templet, vil i jeres børn skabe et ønske om at modtage de samme velsignelser og give dem en stærk motivation til at modstå de fristelser, som kan forhindre dem i at modtage templets velsignelser« (»Kom til Herrens hus«, *Stjernen*, juli 1992, s. 17).

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995): »Herren ønsker, at hans folk skal være et tempelmotiveret folk. Jeg gentager, hvad jeg før har sagt: Det vil behage Herren, at hver eneste voksent medlem af Kirken var værdig til – og besad – en gyldig tempelanbefaling, selvom afstanden til templet måske ikke muliggør en umiddelbar eller hyppig brug af den. Det, som vi skal eller ikke skal gøre for at være værdige til at besidde en tempelanbefaling, er netop det, som vil sikre vores lykke som enkeltpersoner og familier« (»Et tempelmotiveret folk«, *Stjernen*, maj 1995, s. 6).

Præsident Gordon B. Hinckley: »Enhver mand eller kvinde, som tager til templet, træder ud af den bygning som et bedre menneske, end vedkommende var, da han eller hun gik derind. Det er noget forbløffende, som sker for os alle … Har du problemer og sorger og bekymringer? Længes du efter fred i hjertet og en mulighed for at kommunikere med Herren og fundere over hans veje? Tag til Herrens hus og fornem der hans Ånd og kommuniker med ham, så oplever du en fred, som du ikke finder noget andet sted« (stavskonference i Wandsworth i England, den 27. august 1995).

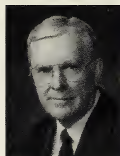
- *Hvordan kan templets ordinancer og pagter påvirke os?*
- *Hvordan kan vi fortælle familiemedlemmer og andre om templet på en måde, så de får et ønske om at leve værdigt til at kunne komme der?*
- *Hvordan kan vores julehøjtid blive mere meningsfyldt takket være vores kundskab om templets velsignelser?* □

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

RETSKAFNE KVINDER

Mere end nogensinde før har vi brug for troende, dydige, visionære og barmhjertige kvinder, som kan høre Herrens røst og villigt følger den.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Mit emne betyder meget for mig. Jeg har været gift med søster Ballard i 50 år. Den største dag i mit liv var den dag, hvor jeg traf Barbara Bowen. Mit livs største præstation var at overtale hende til at gifte sig med mig. Det var en meget stor dag, da vi blev gift i templet i Salt Lake City. Vi er forældre til to sønner og fire døtre. Muligvis gør det at være far til fire døtre og nu bedstefar til 22 piger mig til lidt af en ekspert i emnet kvinder.

Når jeg tænker over den tid, som venter forude, tror jeg, at dette budskab er vigtigt for både mænd og kvinder. Så jeg vil opfordre mændene til at overveje disse ord med en bøn i hjertet: Jeres liv påvirkes i høj grad af de kvinder, som er jeres hustruer, jeres døtre og dem, som I arbejder med og tjener sammen med i Kirken.

Lad mig slå tonen an ved at citere fra et brev, som blev sendt til Kirkens hovedsæde. Denne kvinde skrev:

»Jeg har en pragtfuld mand og børn, som jeg elsker inderligt. Jeg elsker Herren og hans kirke, mere end jeg kan beskrive. Jeg ved, at Kirken er sand! Jeg ved godt, at jeg ikke burde være skuffet over at være den, jeg er. Alligevel har jeg lidt under en identitetskrise gennem det meste af mit liv. Jeg har aldrig vovet at give udtryk for disse følelser, men har skjult dem bag det brede, selvsikre smil, som jeg viser i Kirken hver uge. I årevis har jeg tvivlet på, om jeg besad nogen værdi udover at være hustru og mor. Jeg har frygtet, at mænd er til for at kunne nyde glæde, hvorimod kvinder er til for at blive overset. Jeg længes efter at føle, at jeg som kvinde har værdi i Herrens øjne.«

Jeg vil gerne svare på det, som tynger denne trofaste kvinde. Har Herren respekt for kvinder? Betyder kvinder noget for Herren? Svaret er ja – et rungende ja!

KVINDERS VÆRDI

Ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at »verdens mest fremragende ridder og forsvarer for kvinden og kvindeligheden er Jesus Kristus« (*Jesus Kristus*, s. 497). Det tror jeg på. Den første gang Herren gav sig til kende som Kristus, var til en samaritansk kvinde ved Jakobsbrønden. Han fortalte hende om det levende vand og sagde så blot: »Det er mig« (Joh 4:26). Og til Martha sagde han: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør« (Joh 11:25-26).

Og i sin store smerte, mens han hang på korset, tænkte Frelseren på et andet menneske – sin mor – da han i det frygtelige, men herlige øjeblik bad Johannes den

STUDIUM AF SKRIFTEN – UNGE KVINDER, AF ANNE MARIE OBORN

Herren elsker
især retskafne
kvinder – kvinder, som
stræber efter at leve og
tjene som Guds kvinder.

elskede om at tage sig af hende, som var hun hans egen mor (se Joh 19:26-27).

Og dette kan I være sikre på: Herren elsker især retskafne kvinder – kvinder, som ikke blot er trofaste, men også fulde af tro, kvinder, som er optimistiske og muntre, fordi de ved, hvem de er, og hvor de skal hen, kvinder, som stræber efter at leve og tjene som Guds kvinder.

Der er dem, som påstår, at mænd nyder særlig gunst hos Herren, fordi de er ordineret til at bære præstedømmet. Enhver, som tror dette, forstår ikke saliggørelsens store plan. Mænds og kvinders førjordiske og jordiske natur blev fastlagt af Gud selv, og det ligger simpelthen ikke i hans natur at mindske nogle af sine børns rolle eller ansvar.

Som præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) har forklaret: »Herren tilbyder sine døtre de samme åndelige gaver og velsignelser, som hans sønner tilbydes« (Conference Report, april 1970, s. 59). Vi modtager alle, både mænd og kvinder, Helligåndsgaven og har ret til personlig åbenbaring. Vi kan alle påtage os Herrens navn, blive Kristi sønner og døtre, modtage templets ordinancer, som begaver os med kraft, modtage evangeliets fylde og opnå ophøjelse i det celestiale rige. Disse åndelige velsignelser er tilgængelige for både mænd og kvinder i overensstemmelse med deres trofasthed og deres indsats for at modtage dem.

Den grundlæggende doktrinære hensigt med jordens skabelse er at sikre Guds åndelige børns fortsatte udvikling hen mod ophøjelse og evigt liv. Gud sagde til Moses:

»Og jeg, Gud, skabte mennesket i mit eget billede; i min Enbårnes billede skabte jeg ham, mand og kvinde skabte jeg dem.

Og jeg, Gud, velsignede dem og sagde til dem: Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden« (Moses 2:27-28).

Enhver retskaffen mand og kvinde har en betydningsfuld rolle at spille i den fortsatte opbyggelse af Guds rige.

Kirkens familieproklamation bekræfter, at Gud ikke har trukket denne befaling tilbage eller ændret på den. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle »erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne« (»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, oktober 1998, s. 24).

Denne lære får til tider kvinder til at spørge: »Afhænger en kvindes værdi udelukkende af hendes rolle som hustru og mor?« Svaret er enkelt og indlysende: Nej. Skønt der ikke er noget, som en kvinde kan gøre, der har mere vidtrækkende og evige konsekvenser end at opdrage sine børn til at vandre i retfærdighed, er moderskabet og den ægteskabelige status ikke det eneste mål for en kvindes værdi. Nogle kvinder nyder ikke det privilegium at blive gift eller opdrage børn i dette liv. Men hvis de er værdige, opnår de disse velsignelser senere. Mænd og kvinder, som har det privilegium at opdrage børn, bliver naturligvis holdt ansvarlige for den dyrebare, evige forvaltning. Selvom der ikke findes noget større bidrag, man kan yde til samfundet, til Kirken og til vor himmelske Faders børns evige skæbne, end det man yder som mor eller far, så er moderskab eller faderskab ikke de eneste mål for godhed eller for ens status hos Herren. Enhver retskaffen mand og kvinde har en betydningsfuld rolle at spille i den fortsatte opbyggelse af Guds rige.

BEKYMRINGER MED HENSYN TIL SATANS LØGNE

Jeg nærer dybe og stærke følelser for kvinder og den afgørende betydning, som de har på alle livets vigtige områder – især i familien og i Kirken. Jeg har talt åbent

om den rolle, som kvinder skal spille i Kirkens råd (se »Styrken i råd«, *Stjernen*¸ januar 1994, s. 73). Vi kan ikke udføre vores mission som kirke uden kvinders inspirerede indsigt og støtte.

Af den årsag er jeg bekymret over det, som jeg ser ske med nogle af vore unge kvinder. Satan vil have, at I skal klæde jer, tale og opføre jer unaturligt og destruktivt i jeres omgang med unge mænd. Djævelen har stor succes med at skabe forkerte holdninger til køn og roller og familiens og den enkeltes værdi. Han er ophav til masseforvirring med hensyn til kvinders værdi, rolle, bidrag og enestående karakter. Vor tids populærkultur, som forkyndes af alle former for medier, fra film til internettet, hylder den sexede, frække og socialt fremadstræbende kvinde. Disse forkerte opfattelser finder indpas i nogle af vore egne kvinders tankegang.

Det er mit inderlige ønske at forklare, hvad vi i Kirkens præsiderende råd føler for søstrene i Kirken, hvad vor himmelske Fader føler for sine døtre, og hvad han forventer af dem. Mine kære søstre, vi har tiltro til jer. Vi tror på og regner med jeres godhed og jeres styrke, jeres tendens til dydighed og tapperhed, jeres venlighed og mod, jeres styrke og udholdenhed. Vi tror på jeres mission som Guds kvinder. Vi er klar over, at I er den følelsesmæssige (og til tider også åndelige) lim, som holder familierne og ofte også wardsfamilierne sammen. Vi tror ikke, at Kirken kan udføre det, den skal, uden jeres tro og trofasthed, jeres medfødte evne til at lade andres ve og vel gå forud for jeres eget, og jeres åndelige styrke og ihærdighed. Vi tror, at det er Guds plan, at I skal blive dronninger og modtage de største velsignelser, som nogen kvinde kan modtage i tid eller evighed. På den anden side er det Satans plan at gøre jer så optaget af verdens smarte løgne om kvinder, at I fuldstændig overser det, som I er kommet herned for at udrette og blive. Husk på, at Satan ønsker, at vi skal være »ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27). Sæt aldrig jeres dyrebare identitet over styr ved at gøre noget, der kan

Den første gang Herren gav sig til kende som Kristus, var til en samaritansk kvinde ved Jakobsbrønden. Han fortalte hende om det levende vand og sagde så blot: »Det er mig«.

true den evige fremtid, som jeres himmelske Fader har beredt til jer.

Unge mænd, I skal ikke føle jer alt for selvtilfredse, mens jeg fokuserer på kvinderne, for I spiller en vigtig rolle i alt dette. I er til tider årsagen til, at vore unge kvinder glemmer deres evige mission. Lad kvinderne i jeres liv vide, at I ønsker, at de skal være Guds kvinder og ikke verdens kvinder. Herren forventer, at I skal beskytte hans døtre og værne om dem. I kommer til at fortryde det, hvis I berøver en ung kvinde hendes dyd og renhed.

Vore søstre har altid spillet en vigtig og afgørende rolle i Herrens værk. Tænk på Maria, »et dyrebart og udvalgt redskab«, som fødte Kristusbarnet.

KVINDER ER AF AFGØRENDE BETYDNING FOR HERRENS VÆRK

Det er min oprigtige bøn, at unge mænd og kvinder forstår, at vore søstre altid har været af stor og vigtig betydning for Herrens værk. Trofaste kvinder har virket tappert for sandhedens og retfærdighedens sag lige fra verdens begyndelse. I sit syn om de dødes forløsning så præsident Joseph F. Smith (1838-1918) ikke blot fader Adam og andre profeter, men også »vor strålende moder Eva, med mange af sine trofaste døtre, der havde levet gennem tiderne og tilbedt den sande og levende Gud« (L&P 138:39).

Tænk på Evas uforlignelige rolle som den, der satte vor Faders store plan i værk. Og hvad med Maria, »et dyrebart og udvalgt redskab« (Alma 7:10), som fødte Kristusbarnet? Der er næppe nogen, som vil drage disse ædle kvinders bidrag i tvivl.

Vor egen uddeling er ikke uden dens heltinder. Utallige kvinder fra alle kontinenter og sociale lag har ydet storslåede bidrag til Kristi sag. Tænk på Lucy Mack Smith, der var mor til de myrdede profeter Joseph og Hyrum og farmor til præsident Joseph F. Smith. Hendes udholdenhed og retskaffenhed under de mest følelsesmæssigt og åndeligt krævende omstændigheder har helt sikkert påvirket hendes profetsønner og sikret, at de fulgte den kurs, som var deres forudordinerede lod.

Og nu tænker I måske: »Men hvad med mig og mine bidrag? Jeg er hverken Eva eller Maria eller Lucy Mack Smith. Jeg er bare ganske almindelige, hverdagsagtige mig. Har mine bidrag nogen betydning i Herrens øjne? Har han virkelig brug for mig?« Husk på, at de retskafne, som ikke er vidt berømte, også har værdi, og de er, for at citere en profet fra Mormons Bog, »ikke mindre til tjeneste for folket« (Alma 48:19).

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) besvarede spørgsmålet på denne måde: »Både en retfærdig mand og en retfærdig kvinde er til velsignelse for alle dem, som de kommer i berøring med.

… I den verden, som lå forud for denne, blev trofaste kvinder givet bestemte opgaver, mens trofaste mænd blev forudordineret til bestemte præstedømmehverv. Skønt vi ikke nu kan huske enkelthederne … er vi ansvarlige for det, som for længe siden blev forventet af os« (*My Beloved Sisters*, 1979, s. 37).

Enhver søster i denne kirke, som har indgået pagter med Herren, har en guddommelig forpligtelse til at medvirke til at frelse sjæle, til at lede verdens kvinder, til at styrke Zions hjem og til at opbygge Guds rige. Søster Eliza R. Snow (1804-1887), Hjælpeforeningens anden hovedpræsidentinde, sagde, at »enhver søster i denne kirke bør være en forkynder af retfærdighed … eftersom vi nyder større og højere privilegier end nogen anden kvinde på denne jord« (»Great Indignation Meeting«, *Deseret Evening News*, 15. januar 1870, s. 2).

Enhver søster, som forsvarer sandhed og retfærdighed, mindsker det ondes indflydelse. Enhver søster, som styrker og beskytter sin familie, udfører Guds værk. Enhver søster, der lever som en Guds kvinde, bliver et lys, som andre kan følge, og sår den retfærdige indflydelses frø, som kan høstes i mange årtier fremover. Enhver søster, som indgår og ærer hellige pagter, bliver et redskab i Guds hånd.

Enhver søster, der lever som en gudfrygtig kvinde, sår den retfærdige indflydelses frø, som kan høstes i mange årtier fremover.

FRELSERENS EKSEMPEL

Jeg har lagt mærke til en ordveksling mellem Gud Faderen og hans ældste og Enbårne Søn, som er det største eksempel på, hvordan man lever op til sine førjordiske løfter. Da Gud spurgte, hvem, der ville tage ned på jorden og berede vejen for, at alle mennesker kunne blive frelst og styrket og velsignet, var det Jesus Kristus, som ganske enkelt sagde: »Her er jeg, send mig« (Abraham 3:27).

Nøjagtig ligesom Frelseren trådte frem for at påtage sig sine guddommelige ansvar, har vi samme udfordring og ansvar. Hvis I spekulerer på, om I kan udrette noget for Herren, så tænk på, hvilken betydning det ville få, hvis I indgik forpligtelser som disse:

»Fader, hvis du har brug for en kvinde til at opdrage retskafne børn, så er jeg her. Send mig.«

»Hvis du har brug for en kvinde, som vil sky vulgaritet og klæde sig passende og tale værdigt og vise verden, hvor dejligt det er at holde budene, så er jeg her. Send mig.«

»Hvis du har brug for en kvinde, som kan modstå verdens lokkende fristelser ved at holde sit blik rettet mod evigheden, så er jeg her. Send mig.«

»Hvis du har brug for en trofast kvinde, så er jeg her. Send mig.«

Fra nu af og til den dag, da Herren kommer tilbage, har han brug for kvinder i enhver familie, i ethvert ward, i ethvert samfund og i enhver nation, som retfærdigt vil træde frem og med deres gerninger sige: »Her er jeg, send mig.«

Mit spørgsmål er så: »Vil I være en af disse kvinder? Og vil I unge mænd, som bærer præstedømmet, svare det samme?«

Jeg ved, at de fleste af jer gerne vil. Men hvordan vil I gøre det? Hvordan vil I, i en verden, som er fyldt med bedrageriske budskaber om kvinder og familier – og begges værdi i Herrens øjne – konstant kunne sige til Herren: »Her er jeg, send mig«?

Til dem, der virkelig ønsker at leve op til det, de er, til dem, der ønsker at gennemskue Satans løgne, og som for enhver pris vil omvende sig, hvis det er nødvendigt, har jeg to forslag: For det første, lyt til dem, vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, og følg dem. For det

andet, lær at lytte til Åndens røst, eller Herrens røst, som formidles ved Helligåndens kraft.

FØLG PROFETEN OG APOSTLENE

Jeg kan ikke kraftigt nok fremhæve betydningen af at lytte til og følge profeten og apostlene. I vor tids verden, hvor fjernsyns- og radiospeakere døgnet rundt udsender modstridende holdninger, hvor folk bejler til alt fra jeres penge til jeres stemme, er der en klar, ubesmittet, upartisk røst, som I altid kan regne med. Og det er den levende profets og apostlenes røst. Deres eneste motivering er »jeres sjæls evige velfærd« (2 Nephi 2:30).

Tænk over det! Tænk på betydningen af at have en informationskilde, som I altid kan regne med, som altid har jeres evige interesser for øje, og som altid formidler inspireret sandhed. Det er en fantastisk gave og vejleder.

Enhver søster, som indgår og ærer pagter, bliver et redskab i Guds hånd.

I november 2000 talte præsident Hinckley til de unge ved en fireside for hele Kirken (se »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, april 2001, s. 30-41). Har I unge mennesker læst hans budskab og fundet frem til det, som I skal undgå eller ændre på? Jeg kender en 17-årig pige, som lige inden profetens tale havde fået endnu et sæt ørenringe i ørerne.

Da hun kom hjem fra firesiden, tog hun det andet sæt ørenringe ud og sagde til sine forældre: »Hvis præsident Hinckley siger, at vi kun bør gå med et sæt ørenringe, så er det godt nok til mig.«

Det har måske og måske ikke evige konsekvenser for den pige, om hun går med to sæt ørenringe, men hendes villighed til at adlyde profeten har. Og hvis hun vil adlyde ham nu i noget, der er så forholdsvis enkelt, bliver det meget lettere at følge ham, når det gælder vigtigere emner.

Jeg vil give jer et løfte. Det er enkelt, men sandt. Hvis I lytter til den levende profet og apostlene og følger vores vejledning, så farer I ikke vild.

LÆR AT LYTTE TIL ÅNDENS RØST

Hvis I ønsker at undgå Satans fælder, hvis I har brug for vejledning, når I står over for forvirrende og indviklede beslutninger, så lær at lytte til Herrens røst, som den formidles af Helligånden. Og gør så, som den fortæller jer.

Nephi sagde tydeligt, at Helligånden »er en Guds gave til alle dem, der flittigt søger ham«, og at »den, der flittigt søger, skal finde« (1 Nephi 10:17, 19). Den forbløffende kendsgerning, mine kære brødre og søstre, er, at I selv bestemmer, hvor tæt I er på Herren. I bestemmer, hvor klare og tilgængelige Helligåndens tilskyndelser skal være. I bestemmer det ved jeres handlinger, ved jeres indstilling, ved de valg, I træffer, ved det I ser og går i og lytter til og læser, og ved hvor konstant og oprigtigt I åbner for Ånden.

Overvej et øjeblik omfanget og betydningen af denne velsignelse! I har modtaget en gave, der, når den anvendes og respekteres, giver jer svar på alle de forvirrende, vanskelige spørgsmål og problemer, som I kommer ud for.

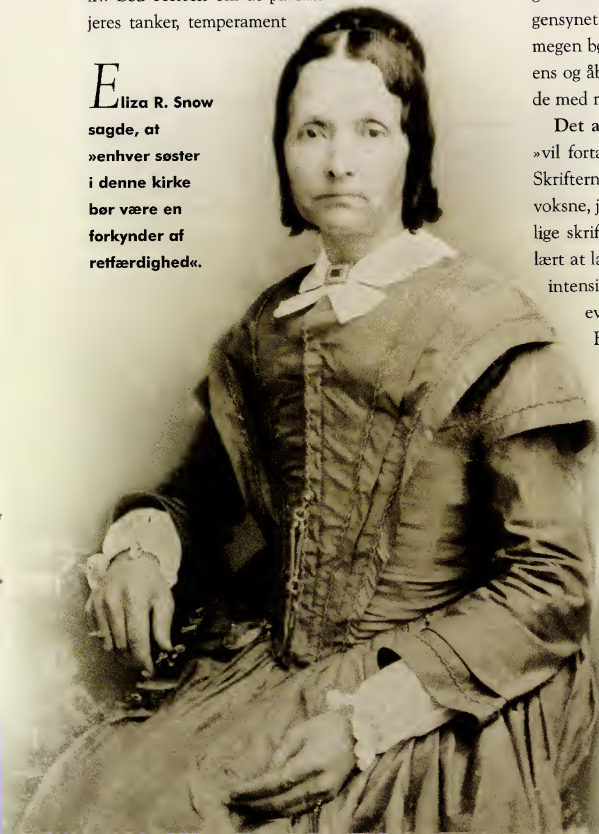
Jeg kan kun svagt forestille mig nogle af de spørgsmål, som I unge kvinder står over for i dag. Skal I gifte jer med den unge mand, som I går ud med i øjeblikket, eller ikke? Skal I gøre jeres uddannelse færdig eller ej? Skal I udføre en mission eller ej? Hvilken karriere skal I vælge? Hvorfor kaste sig ud i en karriere, når det eneste, man ønsker sig, er at blive mor?

Og efterhånden som livet skrider frem, hvordan vil I da reagere på de udfordringer, som uundgåeligt dukker op? Ved I, hvor I kan søge fred og trøst, hvis I en dag må begrave et barn – som to af vore egne børn har måtte

TIL VENSTRE: FOTOILLUSTRATION: MATTHEW REIER

gøre – eller hvis et barn truer med at vige bort fra evangeliets vej? Hvordan kan I vide, hvad I skal gøre, hvis I kommer ud for økonomiske vanskeligheder? Hvor vil I søge indsigt og inspiration, når I kaldes til at lede i ward eller stav? I unge mænd står over for lignende spørgsmål.

Der findes for jer alle kun én vej til sikkert og trygt at møde de hindringer og muligheder, som er en del af livets vej. Lyt først til profeten og apostlene. Studér de principper, som vi forkynder. Fremlæg så disse principper for Herren og spørg ham, hvordan I skal anvende dem i jeres liv. Bed Herren om at påvirke jeres tanker, temperament og handlinger samt lede jeres skridt. »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode« (Alma 37:37). Han kommunikerer med jer gennem Helligåndens kraft og nærhed.

Eliza R. Snow sagde, at »enhver søster i denne kirke bør være en forkynder af retfærdighed«.

FØLG ÅNDELIGE TILSKYNDELSER

Der er flere ting, som i høj grad øger vores evne til at forstå Helligåndens tilskyndelser og derved lytte til Guds røst.

Det første er faste og bøn. Da Mosiahs sønner blev genforenet med Alma den yngre, glædede de sig over gensynet og erkendte, at fordi »de havde hengivet sig til megen bøn og faste«, var de blevet begavet med profetiens og åbenbarelsens ånd, »og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud« (Alma 17:3).

Det andet er at fordybe sig i skrifterne. Kristi ord »vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). Skrifterne er en kilde til personlig åbenbaring. Unge voksne, jeres generation er langt bedre hjemme i den hellige skrift, end min generation var på jeres alder. I har lært at læse og studere skrifterne. Jeg opfordrer jer til at intensivere jeres studium af dem. Jeg lover jer, at jeres evne til at høre Herrens røst, som den formidles af Helligånden, vil øges og forbedres.

Det tredje er at forberede sig på at tilbringe tid i Herrens hus. Når tiden kommer, til at vi skal tage til templet, drager vi derfra »iklædt ... kraft« (L&P 109:22) og med løftet om, at når vi »vokse[r] op« i vores kundskab om Herren, modtager vi »en fylde af Helligånden« (L&P 109:15). Templet er et sted, hvor man modtager personlig åbenbaring. Hvis I har modtaget jeres begavelse, så kom regelmæssigt i templet. Hvis I ikke har, så bered jer på at komme der, for inden for templets døre findes den magt, som kan styrke jer mod livets prøvelser.

Det fjerde er at lytte til jeres fars og mors og ægtefælles råd. De er kloge og erfarne.

Fortæl dem om jeres frygt og bekymringer. Bed jeres far om velsignelser. Hvis han af en eller anden årsag ikke er værdig eller i stand til det, så gå til jeres biskop eller stavspræsident. De elsker jer og vil betragte det som et privilegium at få lov at velsigne jer. Hvis I ikke allerede har gjort det, så burde I også modtage jeres patriarkalske velsignelse.

Det femte er lydighed og omvendelse. Der er noget, som I simpelthen ikke kan gøre, hvis I vil have Helligånden hos jer. Det er ikke muligt at lytte til sjofle sange, se film fyldt med seksuelt indhold, beskæftige jer med pornografi på internettet (eller noget andet sted), bruge Herrens navn til løgn, gå udfordrende klædt, gå på kompromis med kyskhedsloven eller udvise foragt for ægte mandighed eller kvindelighed, og samtidig forvente at have Helligånden hos jer. De, der giver sig af med den slags aktiviteter, bør ikke bliver overraskede, hvis de gribes af en følelse af ensomhed, modløshed og uværdighed. Træf ikke det valg at leve uden Herrens Ånd til at vejlede, beskytte, tilskynde, advare og fylde jer med fred. Omvend jer, hvis det er nødvendigt for at kunne nyde Åndens følgeskab.

Indenfor templets døre findes en magt, som kan styrke jer mod livets prøvelser

Kvinder og mænd, som kan høre Herrens røst, og som følger dens tilskyndelser, bliver dyrebare redskaber i hans hænder. Jeg glemmer aldrig en oplevelse, som jeg havde efter en stavskonference. Jeg blev bedt om at være med til at velsigne en ung kvinde, som led af kræft. Familien var omvendte, og de havde fundet fred ved Helligåndens tilskyndelser. Inden vi gav hende velsignelsen, sagde denne kære søster til mig: »Ældste Ballard, jeg er ikke bange for at dø, men jeg vil gerne leve her hos min familie. Jeg er parat til at acceptere min himmelske Faders vilje. Vil du ikke nok velsigne mig, så jeg kan finde fred og vide, at han er hos mig« Sikke en tro, indsigt og tapperhed, som Ånden havde velsignet hende med! Nogle få måneder senere informerede familien mig om, at vor himmelske Fader havde kaldt hende hjem. Hun døde fredfyldt, og familien havde fred, fordi de kendte Ånden. Et af de dejligste budskaber, som Ånden kan formidle, er, hvad Herren føler for jer. Og den vished kan styrke jer på en måde, som næsten intet andet kan.

Til sidst vil jeg igen gerne tale til jer søstre, I, der har sådan en dyb, medfødt åndelig evne til at høre Den Gode Hyrdes røst. I behøver aldrig mere at spekulere på, om I har værdi i Herrens øjne eller brødrene i Kirkens præsiderende råd. Vi elsker jer. Vi værdsætter jer. Vi respekterer jer. Vær aldrig i tvivl om, at jeres indflydelse er af afgørende betydning for familiens bevarelse og Kirkens vækst og åndelige styrke. Denne kirke kan ikke nå sit forudbestemte mål uden jer. Vi mænd kan simpelthen ikke vise omsorg, sådan som I kan. De fleste af os har ikke den følsomhed – både åndelig og timelig – som er nedlagt i jeres evige natur. Jeres indflydelse på familier, børn, unge og mænd er enestående. I er de fødte omsorgsgivere. Takket være disse usædvanlige gaver og talenter spiller I en vigtig rolle i forbindelse med at bringe evangeliet ud til hele verden og at vise, at det giver glæde at leve, sådan som profeterne har rådet os til at leve.

Mere end nogensinde før har vi brug for troende, dydige, visionære og barmhjertige kvinder, som Hjælpeforenings erklæring siger (se Mary Ellen Smoot, »Glæd jer, Zions døtre«, *Liahona*¸ januar 2000, s. 112). Vi har brug for kvinder, som kan høre og reagere på Herrens røst, kvinder, som for enhver pris forsvarer og beskytter familien. Vi har ikke brug for kvinder, der vil være som mænd, lyde som mænd, klæde sig som mænd, køre, som

ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: PATRIC GERBER; *TIL VENSTRE:* FOTO AF TEMPLET I OAKLAND I CALIFORNIEN: CRAIG DIMOND; *TIL HØJRE:* FOTOILLUSTRATION: MICHAEL SCHOENFELD

nogle mænd kører, eller opføre sig som mænd. Vi har brug for kvinder, som glæder sig over deres kvindelighed og har en åndelig bekræftelse på deres identitet, deres værdi og deres evige skæbne. Frem for alt har vi brug for kvinder, som vil forsvare sandhed og retskaffenhed og afvise det onde og simpelthen sige: »Herre, her er jeg, send mig.«

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at I er dyrebare, at dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Guds rige ruller frem, indtil det opfylder hele jorden. Det er op til jer at blive lys og bannere for hele verden og vise verdens kvinder og mænd, at kvinder har et naturligt anlæg for at gøre godt og søge det, der hører Ånden til.

Jeg siger blot: Gud velsigne Kirkens kvinder. □

Fra en tale ved et møde på Brigham Young University den 13. marts 2001.

Jeres indflydelse på familier, børn, unge og mænd er enestående. I er de fødte omsorgsgivere.

Det vidnesbyrd, jeg har aflagt, er sandt

Lucy Mack Smith (1775-1856)

AT LÆRE AF JOSEPH

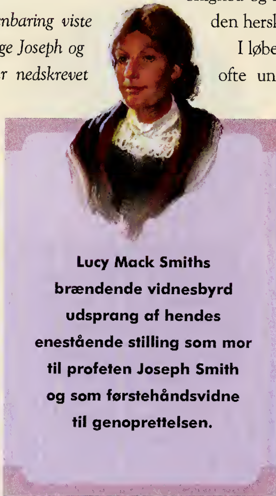
Omkring fire år efter den første åbenbaring viste englen Moroni sig flere gange for den unge Joseph og fortalte ham om en optegnelse, som var nedskrevet på guldplader, og beredte ham på det arbejde, som ventede ham. Lucy Mack Smith fortæller, hvordan hendes 18-årige profetsøn fortalte resten af familien Smith de vidunderlige nyheder om Mormons Bog og genoprettelsen.

Ved solnedgang … havde vi alle taget plads, og Joseph begyndte at fortælle os om det store og herlige, som Gud havde åbenbaret for ham …

Han fortsatte med at fortælle … enkeltheder om det værk, som han var udpeget til at udføre, og vi lyttede med glæde …

Fra den tid af blev Joseph ved med at modtage instrukser fra Herren, og vi blev ved med at samle børnene hver eneste aften for at lytte, mens han fortalte os om det. Jeg vil antage, at vores familie på den måde tog sig anderledes ud end nogen anden familie på denne jord – alle sad i en rundkreds, far, mor, sønner og døtre og lyttede opmærksomt til en dreng på 18 år, som aldrig nogensinde havde læst hele Bibelen: Han var den af vore børn som havde mindst hang til bøger, men han sad til gengæld ofte og mediterede og grundede dybt over tingene.

Vi var nu af den overbeviste holdning, at Gud var ved at bringe noget frem i lyset, som vi kunne grunde dybt over, eller som kunne give os en mere fuldkommen kundskab om frelsesplanen og forløsningen af den menneskelige familie. Det fyldte os med stor glæde, og den dejligste enighed og lykke gennemtrængte vores hjem, og freden herskede i vores midte.

Lucy Mack Smiths brændende vidnesbyrd udsprang af hendes enestående stilling som mor til profeten Joseph Smith og som førstehåndsvidne til genoprettelsen.

I løbet af vore aftensamtaler fortalte Joseph os ofte underholdende beretninger. Han beskrev indbyggerne i oldtidens [amerikanske] kontinent, deres klædedragter, deres måder at rejse på og de dyr, som de red på; deres byer, deres bygningsværker i alle detaljer; deres krigsførelse; og også deres religionsdyrkelse. Det gjorde han ganske ubesværet, som om han havde tilbragt hele sit liv i blandt dem.

EN MORS VIDNESBYRD

I sin beskrivelse af den traumatiske oplevelse, hvor hun så sine myrdede sønner, Joseph og Hyrum, aflagde Lucy Mack Smith et brændende og stærkt vidnesbyrd om Josephs profetiske mission.

Da [ligene af Joseph og Hyrum] var blevet vasket og iført deres begravelsestøj, fik vi lov til at se dem. Jeg havde længe beredt hver en nerve, samlet al min sjæls styrke og anråbt Gud om at styrke mig, men da jeg trådte ind i værelset … var det for meget. Jeg sank om og råbte til Herren i min sjæls kval: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt denne familie!« En stemme svarede: »Jeg har taget dem op til mig selv, så de kan få hvile« …

Da jeg så på deres fredfyldte, smilende ansigter, syntes jeg næsten at høre dem sige: »Mor, græd ikke over os, vi har overvundet verden med kærlighed; vi bragte dem evangeliet, for at deres sjæle måtte blive frelst; de slog os ihjel for vores vidnesbyrds skyld, og således har de bragt os uden for deres magt; deres sejr varer kun kort, vores triumf er evig« …

ILLUSTRATIONER: GLEN S. HOPKINSON

Så meget vil jeg sige, at det vidnesbyrd, jeg har aflagt, er sandt, og det skal stå for evigt; og det samme skal være mit vidnesbyrd på Gud den Almægtiges dag, når jeg skal møde dem, som jeg har aflagt vidnesbyrd om, foran engle og fuldkommengjorte, retfærdige mennesker, foran ærkeengle og serafer, keruber og guder, hvor uretfærdige menneskers korte vælde skal svinde til ubetydelighed foran ham, som er Herrernes Herre og Gudernes Gud, og hvor de retskafnes retfærdighed skal ophøje dem på den vægt, hvorpå Gud vejer menneskers hjerter. □

Fra History of Joseph Smith, *redigeret af Preston Nibley, 1958, s. 82-83, 324-328.*

Tiendebetaling

Jennifer M. Severino

Jeg troede på, at profeten Malakias havde sagt, at Herren ville udøse velsignelser over dem, som betaler tiende (se Mal 3:10). Det havde jeg ikke nogen problemer med at tro på. Men når det kom til rent faktisk at betale tiende, så var det vanskeligere.

Når det var lønningsdag, lagde jeg penge til side til min tiende. Men lønningsdagen faldt ofte midt i ugen, og når jeg senere havde brug for penge, »lånte« jeg af min tiende. Jeg sagde til mig selv, at jeg ville lægge pengene tilbage og give biskoppen min tiende om søndagen, men som regel var jeg ude af stand til at betale pengene tilbage. Så jeg planlagde at betale den tiende, som jeg skyldte, ud af min næste løn. Det prøvede jeg at gøre, men så var der kun meget lidt tilbage af min løn! Sådan gik det hele det første år, hvor jeg selv tjente penge.

Så en dag gik der et lys op for mig. En sælger bankede på vores dør. Han forklarede, at jeg kunne betale en bestemt vare med små afdrag – sådan at man fik varen nu og betalte for den senere. Mens han talte, opstod der et spørgsmål i mit sind: »Giver Herren velsignelser i afdrag?«

Da jeg var til institut næste dag, besvarede det første vers, som vi drøftede, mit spørgsmål: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

Enhver befaling medfører velsignelser – og altid på én gang. Men vi skal holde befalingen, ikke blot planlægge at gøre det. Den nat bad jeg om tilgivelse, fordi jeg havde betalt tiende sjusket.

Efter et møde med en sælger, som fortalte mig, at jeg kunne købe nu og betale senere, spurgte jeg mig selv, om Herren også arbejdede med afdrag.

Nu hvor jeg trofast betaler min tiende, har jeg opdaget, at jeg lever lykkeligere på 90 procent af min indtægt *med* Herrens velsignelser, end jeg nogensinde har gjort på 100 procent af min indtægt *uden* dem. □

Jennifer M. Severino er medlem af Bacolod 1. Ward i Bacolod Stav i Filippinerne.

ILLUSTRATION: NORBERTO NATINDIM JUN

Vidste du det?

EN MINDEVÆRDIG DAG

Den 23. december 1905, 100 år efter profeten Joseph Smiths fødsel, indviede Kirken et monument ved hans fødested i Sharon i staten Vermont. I 1905 var det eneste, som stod tilbage af familiens Smiths lille hus i Sharon, noget af ildstedet og et forfaldent fundament. Kirken opførte som et monument en kopi af huset rundt om ildstedet. Der blev også

fremstillet et stort monument, som med store vanskeligheder blev transporteret derhen.

Monumentet, en søjle af granit fra Vermont, var på det tidspunkt den højeste, glatslebne granitsøjle i Amerika. Den står der den dag i dag. Den er 38,5 fod (11 meter) høj – en fod for hvert af profetens leveår.

Ved indvielsen af dette monument udtalte Kirkens præsident, Joseph F. Smith (1838-1918), som var profetens Josephs nevø, en velsignelse: »Fred være med jer og med dette sted, dette monument og alle dem, som kommer for at se det med en ærbødighed i hjertet; og må det blødgøre hjertet hos dem, der kommer her uden ærbødighed i hjertet, og åbne deres øjne og få dem til alvorligt at overveje det store problem omkring menneskets liv og forløsning, som er blevet fremlagt for verden gennem profeten Joseph Smith« (Referat fra indvielsen af mindesmærket for Joseph Smith [Slægts- og Kirkehistorisk afdelings arkiver i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige], s. 26).

Enhver af os er vært i herberget og må afgøre, om der er plads til Jesus!« – Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum (»Afgør dette i jeres hjerte«, *Stjernen*, januar 1993, s. 62).

FELIZ NAVIDAD

Seminareleverne i Juárez Academy i Chihuahua i Mexico besluttede at hjælpe missionærerne i deres område med at forkynde evangeliet til jul. Hver af de 350 elever donerede et smukt indpakket eksemplar af Mormons Bog, som missionærerne kunne give til undersøgere i Colonia Juárez og Colonia Dublán Stave.

LEDERSKABSTIPS

Når du aflægger vidnesbyrd for dit kvorum eller din klasse, velsigner du dem og styrke deres vidnesbyrd, såvel som dit eget. At være leder er mere end blot at organisere og delegere. Det betyder også, at man skal være et eksempel på trofasthed og lydighed. □

FOTO AF MONUMENT: WELDEN C. ANDERSEN; UDSNIT AF *IKKE PLADS I HERBERGET*, AF ROBERT T. BARRETT; *DEN FØRSTE ÅBENBARING*, AF TED HENNINGER

Sådan anvender du *Liahona* for december 2002

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

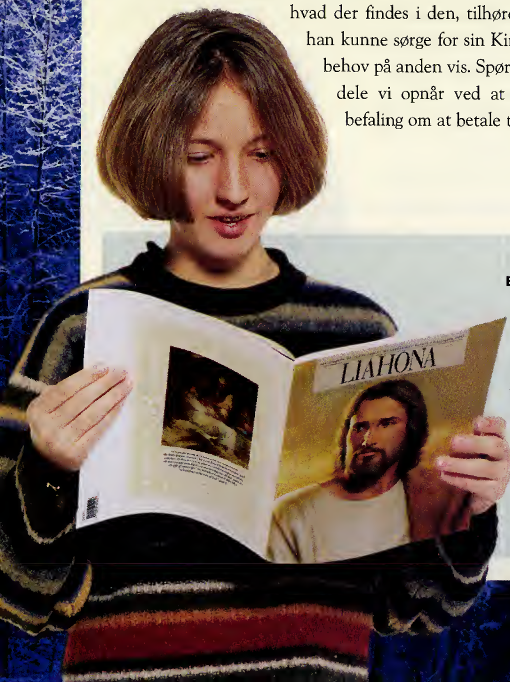
■ »Et vidnesbyrd om Guds Søn«, side 2: Læs uddrag af præsident Gordon B. Hinckleys vidnesbyrd om Frelseren og aflæg dit eget vidnesbyrd. Bed derpå de øvrige familiemedlemmer om at give udtryk for deres vidnesbyrd.

■ »Det vidnesbyrd, jeg har aflagt, er sandt«, side 44: Joseph Smith blev født den 23. december 1805. Fremlæg en lektion om hans liv. Og læs så Lucy Mack Smiths vidnesbyrd om sin søns profetiske kaldelse og aflæg dit eget vidnesbyrd om profeten Joseph Smith.

■ »Tiendebetaling«, side 46: Bed familiens medlemmer nævne måder, hvorpå Kirken anvender vores tiende. Forklar, at hele verden og alt, hvad der findes i den, tilhører Herren, og at han kunne sørge for sin Kirkes økonomiske behov på anden vis. Spørg om, hvilke fordele vi opnår ved at adlyde Herrens befaling om at betale tiende.

EMNER I DETTE NUMMER

L=*Lille Liahona*

EFTERLYSNING AF ARTIKLER

Send os gerne beretninger om børn, der stræber efter at følge Frelserens belæringer, til Trying to Be like Jesus, *Liahona,* Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller send dem via e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**. Vedlæg venligst barnets fulde navn, alder, adresse og ward eller gren og stav. Vedlæg et billede af barnet, og, hvis det er muligt, andre personer, som omtales i artiklen.

Side om side, af Nancy Glazier
»Ulven og lammet græsser sammen, løven æder strå som oksen; men slangens føde er støv.
Der findes hverken ondskab eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg, siger Herren« (Es 65:25).

»Det er passende, at vi op til denne højtid, hvor vi fejrer Herrens fødsel, tænker på Jesus Kristus med ærbødighed og kærlighed. Det, som han har gjort for os, kunne vi ikke selv have udrettet. Han har tilført vores jordiske liv indhold. Han har skænket os det evige liv som gave.« Se Præsident Gordon B. Hinckley, »Et vidnesbyrd om Guds Søn«, side 2.

DANISH
4 02229 92110 2